

brat *francišek* 3

*Glejte, kako dobro in kako prijetno je,
če bratje složno prebivajo skupaj!
Zakaj tam je GOSPOD
zapovedal blagoslov,
življenje na veke.*

(Ps 133,1.3b)

- Sveta Elizabeta, vzor dobrodelnosti
- pogovor – br. Jurij Štravs
- Duhovni kapitelj Kančevci
- duhovne vaje FO

<p>3 Urednikova beseda</p> <p>4 Frančiškova duhovnost
Sveta Elizabeta, evropska svetnica,
vzor dobrodelnosti</p> <p>7 Naša evangelizacija
Afriški pogled na molitev in dejavnost - II</p> <p>10 Iz naših družin
Br. Jurij Štravs OFM Cap
Iz zgodovine slovenske skupnosti v Calumetu
Čezmejno bratsko srečanje</p> <p>15 Frančiškov svetni red
Letno srečanje svetov krajevnih bratstev
Ljubljane pri Mariji pomagaj na Brezjah
Vtisi udeležencev s srečanja svetov KB FSR
Ljubljane na Brezjah
Duhovni kapitelj FSR, Kančevci 2011
Srečanje FSR Koper
K Bogu je odšla s. Mira Mastnak</p> | <p>28 Mladi Frančišku
Duhovne vaje FO v Vipavskem Križu
Duhovni vikend FO Ljubljanske regije 2011
Duhovne vaje FO Štajerska regija
Duhovni vikend FRAMA 2011</p> <p>32 Razvedrilo
Nagradna številčnica</p> <p>33 Pravičnost in mir
Trajnostni razvoj in napredek</p> <p>38 Korenine in sadovi
Življenje svetega Frančiška</p> <p>40 Sveta dežela
Veliki arhitekt Svete dežele Antonio Barluzzi
Pust in pepelnica v Pragi
Narodni divadlo, Praga
V Ameriko in Kanado po Baragovi poti</p> |
|--|---|

Gospod naj ti podari mir!

Jezus živi! Smrt je premagana! Tako se razlega v teh dneh. In kot da vse stvarstvo pripeva temu glasu, ko vse cveti, brsti, poganja. In sonce, ki vse topleje greje, nam čisto telesno sporoča, da je pomlad močnejša od zime, da se odtaja vsako v led uklenjeno srce. Slovenska Cerkev pa nas letos vabi da odtajamo svoja srca še nekoliko drugače, da ga namreč v dobrih delih odpremo za svoje bližnje. Ko se vsepovsod govori o globalizaciji, to namreč

ne more in ne sme pomeniti samo, da jemo japonske ribe in poslušamo kitajski radio, ampak da smo vsi ljudje ena družina, odgovorni drug za drugega. Potrebni, poslani drug drugemu. Po Božji previdnosti. In pri tem sploh ne gre samo za daljne narode, ki živijo v skrajni revščini (pa čeprav je naše relativno udobje pogosto utemeljeno prav na njej). Najprej pogledjmo okoli sebe, bistveno bolj smo poklicani biti bratje in sestre v svojem okolju. Da ne bi, prezaposleni z velikimi projekti tretjega sveta, spregledali ranjenega srca tik ob sebi.

V tej številki se nam predstavlja duhovni asistent br. Jurij Štravs. V duhovnosti se približamo sv. Elizabeti, ki je še poseben vzor dobrodelnosti. V naših skupnostih vsenaokrog po domovini se je tokrat dogajalo zelo veliko različnih stvari, od kapitljev do duhovnih vikendov. Naj nas vsi ti dogodki še bolj povežejo med seboj. Lepo branje!

br. Jernej

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.
Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/f

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red)
Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Fotografija na naslovnici: Peter Skoberne

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Oblikovanje in priprava: Tina Prinčič, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2300

Naslov uredništva: Kūzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;
Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana
TRR SI56-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-11
Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

SVETA ELIZABETA, evropska svetnica, vzor dobrodelnosti

Sveto Elizabeto štejemo med pomembne zgodovinske osebnosti, velja pa tudi za eno najvidnejših žensk katoliške Cerkve. S svojim življenjem in delom je zapustila velik pečat v zgodovini številnih dežel, Ogrske, Turingije, Hessna, Bavarske in nenazadnje tudi naših krajev. Nekateri teologi jo imenujejo tudi »svetnica pravičnosti«. Živela je v istem času kot sveti Frančišek Asiški in sveta Klara, ustanoviteljica reda manjših bratov in klaris, in ju je posnemala v doslednem uboštvo in predanosti za druge. Njeno življenje prepletajo legende, ki so odraz češčenja, občudovanja in ljudske domišljije, hkrati pa opozarjajo na pomembne vidike njene osebnosti. Dejstvo, da je bila le nekaj let po smrti proglašena za svetnico, dokazuje izredno pomembnost njenega delovanja.

Življenje in delo svetnice

Elizabeta se je rodila leta 1207 (najverjetneje na gradu Sárospatak na severnem Madžarskem) kot tretji otrok ogrskega kralja Andreja II. in matere Gertrude, članice bavarske rodbine Andeško-Meranskih. V skladu z običaji srednjeveške družbe in v kontekstu političnih namenov njenega očeta so štiriletno Elizabeto zaročili s sinom turingijskega deželnega kneza in jo poslali na deželni dvor v Turingijo. Kot je bilo v navadi, so Elizabeto vzgajali skupaj z drugimi otroki knežje družine. Že v mladosti se je izkazala kot zvedav otrok, dovzeten za dogajanje okoli sebe.

Ko je bila stara 13 let, so jo zaročili z Ludvikom IV. Turingijskim, leta 1221, ko je bila stara 14 let, pa sta se z Ludvikom IV. poročila. Ker sta Ludvik in Elizabeta rasla skupaj, se je med

njima izoblikoval pristen odnos spoštovanja in ljubezni. Ludvik je z velikim spoštovanjem upošteval nasvete svoje soproge, jo podpiral v njenem karitativnem delu in ji vseskozi stal ob strani, ker je verjel, da delitev bogastva med revne prinaša zahvalo v večnosti.

V šestih letih zakona so se jima rodili trije otroci: Herman II. (kasneje deželni grof, rojen 1222), Sofija (kasneje grofica Brabanta, rojena 1224) in Gertruda (rojena 1227), ki so jo že v otroštvu izročili samostanu Altenberg, kjer je kasneje tudi postala priorica.

Leta 1224 so v Turingijo prispeli frančiškani

in Elizabeta je začela ne samo spoznavati ideale svetega Frančiška, ampak tudi živeti po njih. Prvi frančiškani so prišli v Nemčijo 1221, že prej so poskusili leta 1217, kar pa se je izjalovilo, ker niso poznali jezika in so jih zato izgnali kot heretike. Leta 1224 je prišel v Turingijo frančiškan Giordano da Giano skupaj še z drugimi brati. Elizabeta je želela, da so se naselili tudi v Eisenachu. Ljudje so jih sprejeli kot angele, ki jih je poslal Gospod, kajti zavzemanje za uboštvo in pomoč revnim je bila redka vrlina tistega časa. Elizabeta jih je vedno rada poslušala; Cesario di Heisterbach je zapisal, da je bila kakor jelen, ki hrepeni po studencih voda, tako rada je poslušala njihove pridige in po njih živela. Leta 1224 je Elizabeta vstopila v red spokornikov sv. Frančiška. Prvo Frančiškovo besedilo za spokornike je bilo napisano leta 1221 in ima naslov: Memoriale Propositi. Izdali so ga skupaj s prvim Frančiškovim pismom vsem vernikom in to je osnova za Vodilo frančiškanskih spokornikov, ki so jih kasneje imenovali Tretji red.

To je bil tudi čas, ko si je Elizabeta za duhovnega voditelja izbrala Konrada iz Marburga, križarskega pridigarja in izjemno pobožnega moža, ki je v popolnosti živel ideal uboštva. Bil je Elizabetin spovednik in velika opora v težkih časih, predvsem po smrti moža Ludvika.

V kratkih šestih letih zakona je Elizabeta vso svojo pozornost in ljubezen posvečala družini in najrevnejšim v družbi. Skrbela je za vse pomoči potrebne. Mož pa jo je branil pred napadi plemstva, ki jim je bila izpostavljena zaradi svojega za dvor popolnoma neprimerne vedenja.

Pomladi 1226, ko so poplave, lakota in kuga pustošile po Turingiji, se je Ludvik, velik podpornik cesarja Friderika II., v njegovem imenu udeležil zasedanja Reichstaga v Cremoni. Elizabeta je v tem času prevzela oblast na deželnem

dvoru ter delila pomoč v vsej deželi. Med drugim je revnim delila celo svojo dvorno obleko, nakit in okraske. Ob vznožju gradu Wartburg je ustanovila hospital, kjer je dnevno oskrbovala revne in skrbela za njih.

Elizabetino življenje se je zelo spremenilo 11. septembra 1227, ko je Ludvik IV. na poti na šesto križarsko vojno zbolel in umrl v Otrantu v Italiji, star le 26 let. Rojstva zadnjega otroka, Gertrude, ni več doživel. Njegove posmrtnne ostanke so pokopali v prvi polovici leta 1228.

Ko je Ludvik IV. umrl, je bila Elizabeta, ki je ostala brez sleherne obrambe, kaznovana za svoje neprimerno vedenje. Ludvikov brat Raspe, ki je prevzel oblast v Turingiji, je svojo svakinjo postavil pred izbiro: ali se bo prilagodila dvornim navadam ali pa bo izgubila vse premoženje, ki ji je kot vdovi pripadalo, in bo morala zapustiti Wartburg.

Elizabeta ni omahovala. Njegovim zahtevam po spremembi načina življenja se ni hotela in ni mogla prilagoditi, zato pod pogoji, ki ji jih je postavil svak, ni mogla več ostati na gradu. S tremi majhnimi otroki je zapustila Wartburg in zimo 1227/1228 preživela na različnih revnih domovanjih na področju Eisenacha. Njen

od skrbi za druge. Dva dni pozneje, 19. novembra, so jo pokopali v bolnišnici sv. Frančiška v Marburgu. Njen grob so začeli množično obiskovati romarji središče in kmalu po njeni smrti naj bi se tam že dogodili številni čudeži, posebej čudeži ozdravljenja.

**Elizabeta –
zavetnica
Frančiškovega
svetnega
reda**

duhovni voditelj Konrad iz Marburga, ki mu je papež Gregor IX. zaupal skrb za vdovo, je dosegel, da ji je turingijski deželni grof izročil 2000 mark (pribl. 450 kg srebra) kot nadomestilo za dediščino, ki ji je pripadala po možu.

Elizabeta je sledila Konradu in odšla v Marburg ter tam ustanovila prvo bolnišnico na področju severno od Italije, katere zavetnik je bil sv. Frančišek (ki je bil malo pred tem razglašen za svetnika). V bolnišnici je osebno skrbela za bolnike. Na veliki petek, 24. marca 1228, se je Elizabeta v frančiškanski cerkvi v Eisenachu odrekla vsemu svetnemu razkošju in lastni volji. Kot zunanje znamenje je sprejela sivo spokorniško obleko: kot sestra v svetu je želela biti blizu in enaka najnižjim. To jo je ubranilo pred ponovno poroko, ki so jo številni načrtovali zanjo. Uboga vdova je novo področje dejavnosti našla v celostnem odrekanju za uboge in pomembnem karitativnem delu.

Elizabeta je umrla 17. novembra 1231, le tri leta po ustanovitvi bolnišnice, izčrpana

Sveta Elizabeta je ženski lik, ki pristno uteleša Frančiškovega spokornega duha. Veliko je bilo razpravljanja o tem, ali je bila frančiškanska tretjerednica ali ne. Pojasniti je treba, da se v Elizabetinem času pojem tretjerednik/tretjerednica še ni uporabljal. Bilo pa je veliko spokornikov, mož in žena iz ljudstva, ki so sledili spokornemu življenju, kot ga je pokazal sv. Frančišek in so ga razširili njegovi bratje.

Sveta Elizabeta se je s svojo dobrodelno dejavnostjo zavzemala za vse ljudi, potrebne pomoči. Izgnana zaradi svojih nazorov in dejanj je postavila temelj, na podlagi katerega se je dobrodelnost razširila med številne narode. Posledica tega je tudi dejstvo, da jo v različnih deželah različno imenujejo: sv. Elizabeta Ogrska, sv. Elizabeta Turingijska ... Dejstvo ostaja, da je Elizabeta s svojim življenjem vzpostavila most med številnimi deželami in jo zaradi tega smemo imenovati sveta Elizabeta, evropska svetnica.

Andreja Eržen

**BENEDIKT XVI.
SPLOŠNA AVDIENCA
Dvorana Pavla VI., 15. septembra 2010**

Sveta Klara Asiška

Dragi bratje in sestre!

Ena tistih svetnic, ki jih imamo najbolj radi, je nedvomno sv. Klara Asiška, ki je živela v 13. stoletju, sodobnica sv. Frančiška Asiškega. Njeno pričevanje nam kaže, koliko Cerkev dolguje pogumnim ženam z močno vero, kakršna je bila ona, ki so bile sposobne dati odločilen zagon za obnovo Cerkve.

Kdo je bila torej Klara Asiška? Za odgovor na to vprašanje imamo na voljo zanesljive vire: ne le starodavnih življenjepisov, kakršen je spis Tomaža Čelanskega, ampak tudi Zapisnik kanonizacijskega postopka, ki ga je papež sprožil že nekaj mesecev po Klarini smrti in vsebuje pričevanja tistih, ki so dolgo časa živeli ob njej.

Klara se je rodila leta 1193 v aristokratski in bogati družini. Odpovedala se je plemstvu in bogastvu, da bi živela ponižno in v uboštvi ter se oklenila tistega načina življenja, ki ga je ponujal Frančišek Asiški. Čeprav so ji njeni sorodniki že pripravljali poroko, je Klara pri osemnajstih letih s pogumnim dejanjem, ki sta ji ga navdihnili globoko hrepenenje po hoji za Kristusom in občudovanje Frančiška, zapustila očetno hišo in se samo v spremstvu svoje prijateljice Bone di Guelfuccio na skrivaj pridružila manjšim bratom pri cerkvi Porciunkuli. Bil je večer cvetne nedelje 1211. Med vsesplošno ganjenostjo je bilo opravljeno zelo simbolično dejanje: Frančišek ji je, medtem ko so njegovi tovariši držali v rokah prižgane bakle, ostrigel lase in Klara je oblekla grobo spokorniško obleko. V tem trenutku je postala deviška nevesta Kristusa, ponižnega in ubogega, in se mu je povsem posvetila. Kot Klara in njene tovarišice je v teku zgodovine brez števila žena prevzela ljubezen do Kristusa, ki v lepoti svoje božanske osebe napolni njihovo srce. In v moči tega mističnega

ženitovanjskega klica posvečenih devic se vsa Cerkev pokaže taka, kakršna bo na veke: lepa in čista Kristusova nevesta.

V enem od štirih pisem, ki jih je Klara poslala sv. Neži Praški, hčeri češkega kralja, ki je hotela po sledi njenih stopinj, govori o Kristusu, svojem ljubljenu ženinu, z ženitovanjskimi izrazi, ki lahko presenetijo, pa tudi ganejo: "Ko ljubite njega, ste čisti, ko se ga dotikate, postanete čistejši; ko ga sprejemate, ostanete devica. Kajti njegova sposobnost je večja, njegova plemenitost bolj vzvišena, pogled nanj lepši, njegova ljubezen slajša in vsaka njegova ljubkost bolj očarljiva. Že vas je objel s svojimi rokami, okrasil je vaše prsi z dragimi kamni ... ter vas ovenčal z zlatim vencem, v katerega je vrezano znamenje svetosti (Prvo pismo).

Zlasti na začetku svojega redovnega izkustva je imela Klara v Frančišku ne le učitelja, čigar naukom bi sledila, ampak tudi bratskega prijatelja. Prijateljstvo med tema svetnikoma se kaže kot zelo lep in pomemben vidik. Ko se srečata dve čisti in od iste ljubezni do Boga vžgani duši, iz vzajemnega prijateljstva zajemata nadvse močno spodbudo za hojo po poti popolnosti. Prijateljstvo je eno najplemenitejših čutenj, ki jih božja milost očisti in preobrazi.

Potem ko je nekaj mesecev preživela v drugih meniških skupnostih in se upirala pritiskom svojih sorodnikov, se je Klara s prvimi tovarišicami ustalila pri cerkvi sv. Damijana, kjer so si bratje zgradili majhen samostan. Tam je živela več kot 40 let, vse do smrti, ki jo je doletela leta 1253. Ohranjen imamo opis očitca, nekega flamskega škofa, ki je potoval po Italiji, Jakoba Vitryjskega, ki trdi, da je našel veliko število mož in žena vseh družbenih slojev, ki so "zapustili vse zaradi Kristusa in pobegnili svetu. Imenujejo se manjši bratje in manjše sestre in jih zelo cenijo gospod papež in kardinali ... Žene ... živijo skupaj v raznih prebivališčih,

nedaleč od mest. Ne sprejemajo ničesar, ampak živijo od dela svojih rok. Zelo pa se žalostijo in so vznemirjene, ker jih tako kleriki kot laiki častijo bolj, kot bi hotele" (Pismo oktobra 1216).

Jakob iz Vitryja je uvidel značilno potezo frančiškanske duhovnosti, za katero je bila Klara zelo dojemljiva: korenitost uboštva, povezanega s popolnim zaupanjem v božjo Previdnost. Od papeža Gregorja IX., morda pa že od papeža Inocenca III. je dosegla tako imenovani Privilegium Paupertatis. Na osnovi tega Klara in njene tovarišice pri sv. Damijanu niso mogle imeti v lasti nobene gmotne dobrine. Šlo je za zares izredno izjemo glede na tedaj veljavno kanonsko pravo in cerkvene oblasti tistega časa so to dopustile in ob tem upoštevale sadove evangeljske svetosti, ki so jih prepoznale v načinu življenja Klare in njenih sester. To kaže, da tudi v srednjem veku vloga žena ni bila drugotna, ampak vredna upoštevanja. Ne pozabimo, da je bila Klara prva žena v zgodovini Cerkve, ki je sestavila zapisano Vodilo in ga dala v potrditev papežu, da bi se karizma Frančiška Asiškega ohranila v vseh ženskih skupnostih, ki so se v velikem številu ustanovljale že v njenem času in so se želele navdihovati pri Frančiškovem in Klarinem zgledu.

V samostanu pri sv. Damijanu je Klara junaško živela kreposti, ki bi morale zaznamovati vsakega kristjana: ponižnost, duha pobožnosti in spokornosti, ljubezen. Čeprav je bila predstojnica, je hotela sama srečati bolnim sestram in se je lotevala tudi najnižjih opravil. Njena vera v evharistično resnično navzočnost je bila tako velika, da se je kar dvakrat zgodil pravi čudež. Zgolj s tem, da je pokazala Najsvetejše, je odgnala saracenske najemniške vojake, ki so bili na tem, da napadejo samostan sv. Damijana in opleniijo Assisi.

Ti dogodki in tudi drugi čudeži so nagnili papeža Aleksandra IV., da jo je razglasil za svetnico že dve leti po smrti, leta 1255, in v kanonizacijski buli zapisal: "Kako je živa moč te luči in kako močna je jasnina tega studenca svetlosti. Resnično, ta luč je bila zaprta v skrivališču klavzurnega življenja in izžarevala sijajne žarke navzven; umikala se je v

stisnjeni samostan, in se širila navzven, kolikor je širok svet. Varovala se je notri, in se širila navzven. Klara se je v bistvu skrivala; a njeno življenje je bilo vsem očitno. Klara je molčala, a njen ugled je kričal." In natanko tako je, dragi prijatelji! Svetniki so tisti, ki spreminjajo svet na boljše, ga trajno preoblikujejo, tako da vanj vnesejo silo, ki jo lahko prebudi le od evangelija navdihnena ljubezen. Svetniki so veliki dobrotniki človeštva!

Duhovnost sv. Klare je povzeta v Četrtem pismu sv. Neži Praški. Sv. Klara uporablja v srednjem veku zelo razširjeno podobo, ki izhaja od cerkvenih očetov: podoba ogledala. In vabi svojo prijateljico iz Prage, naj se ogleduje v tem ogledalu popolnosti, ki je sam Gospod. Takole piše: "Zares je srečna tista, ki ji je dano uživati to sveto gostijo, da se z vsemi čustvi srca oklepa Njega, čigar lepoto nenehoma občudujejo vsi blaženi zbori nebes, čigar ljubezen prepaja s srečo in zrenje nanj osvežuje, čigar sladkost napolnjuje in spomin nanj prijazno razsvetljuje, ob čigar vonju vstajajo mrtvi in blaženo zrenje vanj neizrekljivo osrečuje vse prebivalce nebeškega Jeruzalema. Saj je to odsvit večnega veličastva, sijaj večne luči in brezmadežno ogledalo. Upiraj vsak dan svoj pogled v to ogledalo, o kraljica, nevesta Jezusa Kristusa, in v njem neprestano ogleduj svoj obraz. Tako se boš znotraj in zunaj vsa okrasila ... V tem ogledalu se zrcali blaženo uboštvo, sveta ponižnost in neizrekljiva ljubezen."

V hvaležnosti Bogu, ki nam daje svetnike, ki govorijo našemu srcu in nam dajejo zgled krščanskega življenja, bi rad sklenil z besedami blagoslova, ki jih je Klara sestavila za svoje sestre. Iz njih odseva nežnost njenega duhovnega materinstva: "Blagoslavljam vas v svojem življenju in po svoji smrti, kakor morem in več kakor morem, z vsemi blagoslovi, s katerimi je Oče usmiljenja blagoslovil in bo blagoslavljal v nebesih in na zemlji svoje sinove in hčere in s kakršnimi sta sleherni duhovni oče in duhovna mati blagoslavljala in bosta blagoslavljala svoje duhovne sinove in hčere. Amen."

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Afriški pogled na molitev in dejavnost - II

In kaj naj rečemo prijetnih raztresenostih med molitvijo? So normalne. Ni se jim mogoče izogniti, vendar jih je potrebno hitro pregnati, tako kot odločno odženemo komarja, ki nam brenči okrog ušes, in se takoj vrnemo k Bogu. Najpomembnejše je, da molimo v duhu in resnici. S takšno držo dokazujemo, da je on najpomembnejši in nas naše slabosti in premajhna stalna pozornost ne morejo ločiti od njegove ljubezni. To sta notranja tišina in globoka zbranost, ki rojevata svetnike. Poslušajmo ta nasvet: »Bolj kot vse stvari ljubi tišino. Tišina je skrivnost prihodnjega sveta. Beseda je orodje sedanjega sveta (Izak Sirski). Ravno v takšni tišini odkrivamo naš resnični jaz in posebno poklicanost, za katero nas je Bog ustvaril.« Papež Benedikt XVI. je o Afriki rekel: »Afrika je duhovna pljuča današnjega človeštva«. Kakšno lepo poklicanost ima afriška celina! Vendar pa nas napada virus, ki je

nevarnejši od AIDS-a: gre za divji materializem, ali še bolje, gre za »diktaturo materializma« (A. Riccardi). Požrešnost politične oblasti in pretirana želja po denarju kvarijo naše med-

človeške odnose. Podkupovanje postaja vedno bolj nevarna gangrena, ki jo je težko odstraniti. Prav to povečuje našo revščino in naše bolezni. Vrnimo se k Bogu v razlastitvi našega »jaza«,

v preprostem in ponižnem življenju, in našli ga bomo iz srca v srce, v stvareh, za katere se zdi, da nimajo vrednosti ...

Pascal N'Koué,
škof v Natitingou
(Benin),
prevedel
p. Pepi Lebreht

Br. Juri Štravs OFMCap

je duhovni asistent
v Pokrajinskem bratstvu Maribor

Brat Jurij, bil si več let duhovni asistent v različnih krajevnih bratstvih, zdaj pa ti je bila zaupana služba duhovnega asistenta v pokrajinskem bratstvu Maribor. Kako vidiš svojo vlogo in na sploh vlogo duhovnega asistenta na različnih ravneh?

Ja, čudovito. Lepo je biti duhovni asistent, kjer koli, v Frančiškovem svetnem redu pa še posebno, ker je to del mene. V sebi nosim Frančiškov ideal, kar je njegova ljubezen do Boga in njegovega stvarstva. Prijetno me preseneča

njegova preprostost, ki mi govori, da tudi jaz, takšen kot sem, lahko s prstom srca kažem na Boga v tem svetu. In tega želim vsem bratom in sestram v vseh treh redovih. Mislim, da je to to.

V sebi nosim Frančiškov ideal, kar je njegova ljubezen do Boga in njegovega stvarstva. Prijetno me preseneča njegova preprostost, ki mi govori, da tudi jaz, takšen kot sem, lahko s prstom srca kažem na Boga v tem svetu.

Bog mi je podaril nekatere darove, ki me osrečujejo. Podarja mi tudi preizkušnje in slabosti, dopušča greh in zanj trpi na križu. Velik je Bog. Zato mu želim služiti, se mu zahvaljevati, z njim trpeti in ga oznanjati. Skratka, slaviti ga želim.

V vsem tem najdem svojo vlogo kot duhovni asistent v Frančiškovem svetnem redu. S Frančiškom in njegovimi svetnimi brati in sestrami želim občudovati Gospoda in ga predstavljati bratom in sestram, ki me obdajajo danes. To pa ni samo enostranski proces. Veliko več kot dajem, prejemam. Zato vam, bratje in sestre, HVALA!

Včasih se nas loteva malodušje, začetno navdušenje zbledi. Kako naj poživimo svojo poklicanost?

Veliko najrazličnejših razlogov je, da duh preprostosti v našem življenju omaguje. To so preizkušnje, skušnjave, svetne zapeljivosti, valovi časa, naveličanost in še in še.

Trpeči in vstali Kristus je naša nenehna poživitev. Kako si želim, da bi ga v adoraciji nosili

... Lahko pa v bližnjih občudujemo Boga. Dani so nam, da vidimo kakšno barvitost skriva v sebi naš Bog. Če ga bomo iskali tudi v bratih in sestrah, bomo vedno našli dovolj navdušenja za Frančiškov ideal, ki ga želimo živeti tudi mi.

svetni red ima v sebi skrit mehanizem, kako živeti v Kristusu. In tega nas ni treba nikoli biti sram. Nismo ne siromaki, ne sami, ne zagrenjeni. Smo glasniki veselja in upanja. Smo glasniki velikega Kralja. Včasih se mi dozdeva, da nam primanjkuje samo še tega, da bi zlezli na smetnjake naših ulic in ga po Frančiškovo opevali. V njem imamo vso srečo. Vsaj kanček sreče pa si želi vsak. Torej si želi Boga. Torej, draga sestra, dragi brat, torej ...!

Naj izkoristim še priložnost za voščilo: **VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE!**

Brat Jurij, hvala za tvoje veselje in navdušenje, ki ga izžarevaš, za tvojo predanost Gospodu ter služenje bratom in sestram. Bog naj te ohranja še naprej zvestega in vedrega Frančiškovega brata.

Pogovor pripravila Mateja Trajbarič FSR

skozi trenutke naših dni! On se je ponižal, da bi bil velik v nas. Ponižajmo se tudi mi, da bo lahko velik on v nas. Občudujemo ga v svojih bratih in sestrah. Lahko se obtožujemo in kažemo s prstom na druge, ki so, kakršni so. Lahko pa v bližnjih občudujemo Boga. Dani so nam, da vidimo, kakšno barvitost skriva v sebi naš Bog. Če ga bomo iskali tudi v bratih in sestrah, bomo vedno našli dovolj navdušenja za Frančiškov ideal, ki ga želimo živeti tudi mi. V Cerkev so bili vedno doma navdušenje in trpljenje, svetost in grešnost. Videti najprej svetost, ki se napaja v Kristusu, je naša rešitev.

Kaj lahko FSR ponudi našnjemu človeku oziroma kje je naše mesto v svetu?

Dejstvo je, da je Frančiškov svetni red dragulj v zakladnici Cerkve. Njegova vrednost je v odločitvi za Boga. Frančiškov

Darovi za februar in marec 2011 za revijo Brat Francišek

Dragi bratje in sestre!

Vaša radodarnost vedno znova navdušuje.

Obenem pa nas vse, ki se trudimo, da za vas izdajamo našega papirnatega bratca, hkrati pomirja in spodbuja: pomirja, ker tudi zaradi vaših darov vemo, da vam je všeč, kar ustvarjamo; spodbuja, da bi bili –

tudi s pomočjo vaših darov – še boljši. Hvala!

Prispevke lahko pošljete na v kolofonu navedeni TRR ali pa sporočite in vam pošljemo položnico. In le pridobivajte nove naročnike, da bo naša družina še večja.

Jožef Kovačec 300,00 €

Frančiškanski samostan sv. Gora 200,00 €

Frančiškanski samostan Nazarje 165,00 €

KB FSR Škofja Loka 150,00 €

Jože Škrabec, FSR Marijinega imena, KB FSR

Tolmin, Romana Bider 100,00 €

KB sv. Marija 95,00 €

Anton Železnikar, Neža Božič 60,00 €

Monika Kocbek, Nada Vogelsang 50,00 €

Helena Bešter 40,00 €

Šolske sestre Boršt Trst, Cilka Gorenjšek,

Ana Vidmar, Pflege der Schulschwestern

Pliberk, Mariana Stipancic, Marija Zidar

30,00 €

Anton Markon 25,00 €

n.n. 25,00 €

Pepca Repensek, Jožica Habjanic, Sabi-

na Marija Česnik, Marija Vivod, Ana

Stanko, Ljudmila Flego, Vincenc Prestor,

Marija Zveglic, Ana Lepej, Marija Kozmus,

Anica Mlinar, Majda Vrh, Kristina Hafner,

Monika Pegan, Andrej Cvelbar, Marija

Kokalj 20,00 €

Ana Sever, Angela Pesjak, Marija Križaj, Jelka

Pakiz, Marija Hvalic, Jana Pus, Šolske se-

stre Kranj, Bojan Lesar, Katarina Kržišnik,

Stane Zoretic 15,00 €

Rihard Cibej 14,00 €

Marjeta Gale, Štefka Pucelj, Alojzica Križnič,

Monika Kovač, Župnija Tomaj, Lado Li-

kar, Marija Bizjak, Nada Vogelsang, Vera

Greif, Anica Hriberšek, Štefan Grabnar,

Fister, Zofka Slemenšek, Viktorija Likar,

Francka Kralj, Franc Kramer 10,00 €

Zinka Turk 8,40 €

Letno srečanje svetov krajevnih bratstev Ljubljane pri Mariji pomagaj na Brezjah

Lepo sončno soboto, ko že kukajo iz zemlje prvi znanilci pomladi, smo se 5. marca 2011 srečali vsi, ki smo le utegnili priti.

Začelo se je z uvodnim pozdravom: »Naj Bog blagoslavlja vsako besedo, da bi se utelesila in bi bila naša srca dovzetna.« Naš predsednik nam je podaril svoje veselje ob tem, da smo se spet srečali. S pesmijo k Sv. Duhu smo se izročili

Potem nas je nagovoril p. Ambrož. Razmišljal je o tem, kako Jezus trka na naše srce in na naše odnose. Želi biti z nami in se nam razodeva. Ljubezen je prostor odrešenja. Jezus trka po Božji besedi, po vesti ... Pomembno je, kako vstopamo k drugemu. Biti moramo tenkočutni, se vživeti v drugega, nositi njegovo življenje. Ko vstopamo v svet brata ali sestre, se moramo sezuti, saj je to svet kraj.

Potem smo po skupinah razmišljali o tem, kako uresničujemo Božjo besedo v življenju. To so bili čudoviti pogovori, v katerih smo se medsebojno bogatili.

Srečanje se je bližalo zaključku. Pogovarjali smo se še o naših prihodnjih srečanjih, poravnali denarne prispevke in oddali poročila.

Gospodu. Božja beseda nas je nagovorila. »Glej, stojim pred vrati vašega srca ...«. Spominja nas, da smo nemočni. Spreobrnimo se. On bo večerjal z nami. Gospod nas ima za svoje prijatelje. On hoče, da sami postanemo odsev Božje ljubezni.

Sledila je tiha adoracija pred Najsvetejšim. Gospod nas povezuje, nas usposablja za dobro in nas pozna.

Med kosilom smo bratsko pokramljali v hvaležnosti Bogu, da nas povezuje in nam daje mir in dobro.

Zapisala s. Angelca Martinjak, predsednica KB Šenčur

Nagovor br. Ambroža Mušiča na srečanju svetov pokrajinskega bratstva Ljubljane

Vrata kažejo na naše odnose. Vrata so priprta, zaprta, zaklenjena, zapahnjena, pred njimi

pes, alarm. Pove nekaj o nas, ki smo za vrati. Kakšen je ta prostor? Ali imamo tu opravke, smo na obisku, bomo potrkali in vstopili. Včasih ne vemo, ali bi vstopili. Stojimo pred uradi, pri zdravniku, po domovih, samostanih. Potrkati na vrata brata, sestre. Odlomek iz knjige Razodetja, ponižno trka in stoji pred vrati. Želi večerjati z nami. Graditi medsebojne odnose – znamenje občestva, sestrinske povezanosti, intimno dejanje. Obed je nekaj osebnega. Zadnja večerja je izbrana kot Jezusova daritev. Zgodilo se je na lesu križa, Jezusova Božja daritev, ki se razodeva v lomljenju kruha. Ko vstopam skozi vrata, vstopam v svet prostor, v svet kraj.

Mnoge družine doživljajo pravi pekel, pa še sosedje tega ne vedo. V skriti kamrici našega srca divjanje, boj med dobrim in zlom, boj greha. Prostor je svet, treba se je sezuti, vstopiti z občutljivostjo. Z »gojzarji« nič ne veš, kam stopiš. Če si bos, paziš, kam stopiš. V svet svojega bližnjega naj bi stopal bos, s previdnostjo. Včasih je težko odpreti vrata. Huda prepreka je samozadostnost, Duh govori Cerkev, pogled se, v resnici si zelo reven v svoji samozadostnosti.

Kaj bogati naše življenje? Trenutki, ko smo skupaj. Imamo lepe spomine, ko skupaj upamo, hrepenimo, imamo skupne načrte. Vsak trenutek je lahko milosten trenutek Gospodovega obiskanja. Ni naključij, tudi ne v naših srečanjih. V Janezovem evangeliju piše: Jaz sem vas izbral. Bog nas pozna po imenu, Bog nas je želel imeti skupaj. To daje našemu bivanju smisel, krščanski optimizem, zaupanje. Odgovornost, izvolitev je namestništvo za druge, da bi bile priče njegove ljubezni za ta svet. Vi ste sol zemlje. Ljudje nas opazujejo v povezavi s svetim Frančiškom. Imajo posebno zaupanje do tistih, ki so pokazali solidarnost s stiskanimi, ki ne morejo nič povrniti. Izziv v težkih časih. Kriza v vrednotah, ki niso več trdne. Želje, iskanja. Veliko ljudi nima drugemu kaj ponuditi. Ne obupajmo v prizadevanju za dobro, hvaležnost.

Kristjani so ljudje upanja. Ljubezen se vedno splača. V tej solidarnosti gradimo občestvo.

Nastala je pred dvema stoletjema, v sebi nosi pojem trdnosti.

Vprašanje je, kaj nas danes povezuje? Katere so vrednote, ki nas povezujejo. Vstopamo na svet prostor, na sveto zemljo. Vsak prostor bivanja je svet, prostor odrešenja, kjer Bog uresničuje zgodovino odrešenja. Jezus Kristus je razodetje sočutnega Boga. Sebe je izničil, iz-

praznil, v vsem nam je podoben, razen v grehu. To je izhodišče duhovnosti.

Bog je vstopil v svet, postal nam je enak, razen v grehu. Vstopi v mojo osebno zgodovino, odrešenijski načrt. Kristus stoji pred vrati in trka. Nikogar ne sili in pušča človeku svobodo.

Govori po glasu vesti, znamenjih časa, po Božji besedi. Dogodki gredo mimo nas.

Bog nam želi nekaj povedati, da bi odprli vrata srca, življenja. Drža Boga, ki odrešuje, drža ponižnosti, ki je za nas pot. Vrata so sočutje, empatija. Pripravljenost, sposobnost vživeti se v življenje bližnjega. Solidarnost je nevarnost za sekularizirano dobrodelnost.

Bogati imajo vsega dovolj, ubogi so reveži. Pojavi se vzvišenost, pomagam, ker sem tako dober.

Krščanska solidarnost pomeni vzajemen odnos. Bog je ljubezen, dobrodelnost je enakovredna, odkrivamo svojo samopodobo, svoje bistvo, smisel življenja. Empatija je nekaj vzajemnega.

Ljudje smo bitja odnosa. Odnos je prostor, kjer se dogaja odrešenje.

Preberemo zgodbo o resničnem in popolnem veselju sv. Frančiška, ob zaprtih vratih. Narekoval je bratu Leonu, kaj je popolno veselje. Vstopili so vsi kralji, to ni resnično veselje. Kakor tudi ne spreobrnjenje in ozdravljanja. Resnično veselje je pozimi, ko je blatno, mrzlo, kri teče iz ran.

Frančišek je premražen, ozebel. Ko potrkaja, mu ne odprejo. Sliši: Poberi se, nikakor ne prideš k nam. Jaz pa stojim pred vrati, sprejmite me. V tem je resnično veselje, če bi ostal potrpečljiv in se ne bi vznemiril. Obstati za zaprtimi vrati. Sartre govori o peklju, pekel smo ljudje drug drugemu. Drug drugega človek ogroža. Kdaj se vrata odprejo? Modra kuverta, veze, kardinal.

Pred zaprtimi vrati se ni jezil, znal se je dobro obvladati, to je popolno veselje.

Frančišek ni bežal od sveta. Vrata nebeškega kraljestva so zaprta, če ne postanete kot otroci.

Tja težko pride bogatin. Notranji mir je pot v Božje kraljestvo.

Edith Stein: Veselje je znamenje, da smo blizu luči, blizu nebeškemu Očetu. Jaz te nikoli ne pozabim, na obe dlani sem zapisal ime. Znak upanja, poguma, da se pri nobenih vratih ne ustavimo, trkamo z vero.

Zapisala tajnica PS, Anica Švab FSR

Vtisi udeležencev s srečanja svetov KB FSR Ljubljane na Brezjah

s. Francka Turk,
tajnica KB Nova Štifta

Drugič sem na takšnem srečanju, lepo je, potrebujemo skupna srečanja. Zelo dober je bil nagovor p. Ambroža, ki sem si ga beležila, da bom lahko v bratstvu govorila o tem predavanju. Še posebej všeč mi je bila adoracija, res je bilo lepo pripravljeno. Izbrane misli iz Svetega pisma so se dotaknile naših src.

Br. Franci Birk,
predsednik PS Ljubljana

To srečanje nam je lahko vsem v vzpodbudo in priložnost, da obnovimo svoj »DA«, ki smo ga izrekli na dan svojih zaobljub. Pomembno je tudi, da slišimo drug drugega. Glede samega srečanja pa iščemo še prave poti, saj mislim, da bi si morali vzeti več časa za bratsko druženje. Bistveno je, da vse to, kar smo danes doživeli in kar se nas je dotaknilo, prenesemo svojim bratom in sestrām.

Br. Gregor Tilen Urtelj,
duhovni asistent KB Novo Mesto

Svojo službo sem šele nastopil in moram reči, da sem rad prišel. Želel sem srečati svoje brate in sestre. Iz govora p. Ambroža mi je zelo blizu

Br. Vinko Rotar,
tajnik KB Kamnik

podoba »biti pred vrati in trkati ...«. To vprašanje smo v skupini duhovnih asistentov še poglobili vse do »vrat srca, tvojega ali bratovega«. Bili smo zelo zgovorni, zelo smo obogatili drug drugega. Prav je, da smo se srečali in nekaj stvari tudi razčistili, da jih ne prepustimo spontanosti. Treba je urediti »tehnične stvari«, da lahko svobodno živimo. Negotovost je ovira.

s. Ivana Aleš,
predsednica KB Škofja Loka

Prišli smo s p. Pavlom, pet nas je prišlo iz našega bratstva. Mislim, da je vsak lahko našel v sebi tisto, kar mu še manjka do popolnega služenja svojim bratom in sestrām. Za služenje pa je potrebno imeti Frančiškovo karizmo: ponižnost, skromnost, molitev. Tako te tisti, kateremu se želiš približati, lahko sprejme. Če tega ni, te lahko zavrne.

Zbrala Mateja Trajbarič FSR

Duhovni kapitelj FSR, Kančevci 2011

Duhovni kapitelj predstavnikov dvaintridesetih slovenskih krajevnih bratstev Frančiškovega svetnega reda in njihovih duhovnih asistentov je bil od 8. do 10. aprila 2011 v Domu duhovnosti Benedikt, ki ga vodi br. Primož Kovač z brati kapucini.

Ko smo se v petek bližali svojemu cilju, smo med vožnjo žejno vsrkavali vso lepoto poslavljajočega se dne, svežino in milino prostranih prekmurskih poljan in snežno belo obarvanih

drugim poudaril, »da je čas v katerem živimo, še posebno potreben duhovne hrane, ko se zdi mnogim ljudem življenje brez smisla in brez upanja. Na nas, kristjanin in Frančiškovih bratih, je, ki smo kot nekoč sv. Frančišek tudi sami glasniki veselja in upanja, da udeležamo geslo pastoralnega leta krščanske dobrotelosti in solidarnosti,

sadovnjakov. Vendar se po prihodu nismo več dali motiti ne bratu soncu in ne sestrām rožam, pa tudi nadvse očarljivim drevesom, vodam in belim potem ne. Vzdušje je bilo vse dni nadvse delavno in le ob kratkih odmorih smo si lahko privoščili tiho zrenje lepote, ki nas je obdajala in navdihovala.

V svojem pozdravnem govoru je predsednik narodnega sveta FSR br. Mirko Potočnik med

ki se glasi Nosite bremena drug drugemu in tako boste izpolnili Kristusovo postavo, kajti kar bo človek sejal, bo tudi žet ... Deliti dobrine z drugimi, prepoznavati stisko bližnjega, izvrševati telesna in duhovna dela usmiljenja ... so naše naloge. Frančiškovi sicer nismo dobrodelna organizacija, kot so Karitas, Unicef ..., vendar so mnogi člani FSR prepoznavni po svojih dobrodelnih dejavnostih, čeprav v Sloveniji nimamo takšnih možnosti,

kot jih imajo drugod, ne bolnišnic ne domov za ostarele. Vemo pa, da so številni naši bratje in sestre vključeni v druge dobrotelne organizacije v Cerkvi, v civilni družbi, v skupinah za samopomoč, za svetovanje v stiski, zaposleni so v zdravstvu, pri gasilcih in drugod. Priložnosti, da v Frančiškovem duhu delamo dobro, je veliko, naj bo doma, na delu, med sorodniki in znanci.»

Po spoznavnem večeru, ki ga je na zanimiv način vodila s. Fani, je sledil pogovor z duhovnim asistentom p. Martinom OFMConv, s. Pavlino FBS, br. Mirkom FSR ter br. Metodrom FSR na temo »Živeti po zgledu sv. Frančiška«. Večer smo zaključili z branjem večernic in sv. mašo.

V soboto smo za blagoslov dneva začeli z adoracijo pred Najsvetejšim in z molitvijo hval-

nic. P. Ambrož Mušič, duhovni asistent za ljubljansko in novo meško škofijo, je v svoji duhovni vzpodbudi poudaril, da je poslanstvo sester in bratov, da skrbijo za oba temelja Frančiškove duhovnosti: vračanje k izvirom naše duhovnosti in prepoznavanje znamenj časov (papež Pavel VI.). Razmišljal je o duhovnosti znotraj FSR, upravičeno spraševal, ali se ne bi o duhovnosti naučili veliko več in bi jo tudi globlje doživeli, če ne bi tičali v notranjosti zgradb, če bi šli v naravo, tam sedli in jo občudovali, saj nas nikoli ne pušča ravnodušnih in nas vsakega posebej nagovarja. Omenil je opazko, ki je bila nekoč izrečena morda bolj za šalo kot zares, češ da so frančiškani tudi glede svoje duhovnosti ubogi. Sprašuje se: »Ali je res naša duhovnost tako uboga, da nimamo ničesar pokazati? Je res tako enostavna, da se jo lahko nauči vsak kmet? Pričakujem, da je.«

P. Ambrož primerja Frančiškovo duhovnost tudi z vodo, ki je zdravilna in izvira iz svetišča: »Skozi vsa ta stoletja se ta majhen studenec, potoček vedno bolj širi, predstavlja veliko bogastvo, na katero smo lahko upravičeno ponosni, obenem pa tudi veliko popotnico, dediščino, za katero smo odgo-

Sledile so tri zanimive delavnice na teme **molitev**, bratska **srečevanja** in **praznovanja**. Premišljevanja, ugotovitve, priporočila, ki so se ob tem porodila, smo na plenumu povzeli v smernicah kapitlja, ki jih bomo posredovali bratstvom, duhovnim asistentom, provincialom vseh treh Frančiškovih redov ter slovenskim škofom z željo, da bi poživile delo v bratstvih in nas vodile, da bi bili resnične in zveste Kristusove priče.

Duhovni asistenti pa so se v svoji delavnici osredotočili na duhovno spremljanje sester in bratov ter na to, kaj vse zajema naša posvetitev na področju molitvenega življenja.

vorni, da zanjo skrbimo, da jo tudi odkrivamo in predajamo naprej svojim otrokom, sorodnikom, pa tudi mlajšim rodovom. Ta reka se ne za-
jezi, kar teče. Tudi če je njena pot usmerjena v puščavo, se ne ustraši. Nasprotno, še bolj se širi in prinaša svojo svežino ...»

Posebno doživetje je bila večerna sveta maša v murskosoboški stolnici in glasbeno-dramska molitev žalostnega dela rožnega venca. V pretresljivi in umetniško dovršeni dramski upodobitvi ob čudoviti vokal-

no-instrumentalni izvedbi ansambla Alfa in omega so jo uprizorili mladi iz ljubljanskih frančiškanskih župnij skupaj z brati 1. reda.

Tudi nedelja je bila posvečena češčenju Najsvetejšega in branju hvalnic, plenumu in sv. maši v župnijski cerkvi sv. Benedikta, ki jo je vodil p. Primož Kovač. V svoji homiliji je na izviren način izpostavil Frančiškovo ljubezen in zagledanost v Kristusa, njegov ljubeč odnos do ljudi, ki jih je srečeval, ko od njih ni ničesar pričakoval, ne ljubezni in ne spoštovanja, in njegov odnos do narave, stvari, ki jih je občudoval, cenil in tako puščal takšne, kot so, in slednjič – njegov poseben odnos do dela in dobrih del, da ga lahko imenujemo prvega »delavskega zavetnika«, saj temelji njegov odnos do človeka na enakopravnosti.

»Upam, da je frančiškanska duhovnost tako preprosta, kajti le preproste stvari so tiste, ki dajejo našemu notranjemu življenju lepoto in bogastvo, ki nas varuje pred tem, da bi se začeli vrteti okrog sebe, da bi ustvarjali neke idealizirane, namišljene konstrukte, ki lahko postanejo nepremagljive ovire in ne pot do presežnega, do vrat k Bogu.«

Ob zaključku kapitlja smo izrazili hvaležnost p. Filipu Rupniku – narodnemu duhovnemu asistentu, ki z ljubeznijo spremlja delovanje FSR že vrsto let, vsem duhovnim asistentom krajevnih in pokrajinskih bratstev ter bratom in sestram, ki so pripravljali kapitelj in ga skrbno vodili, še posebej pa br. Mirku Potočniku, s. Andreji Štumf ter s. Fani Pečar za vso njihovo darovanje in požrtvovalnost. Zahvala gre tudi prav vsem udeležencem, ki so prispevali k ustvarjalnemu delu na kapitlju, ter vsem, ki so z drobnimi pozornostim in ljubeznivostjo pripomogli k dobremu vzdušju. Zdaj si lahko le želimo in upamo, da bo naša »setev« z Božjo pomočjo v prihodnje žela obilne sadove.

Zahvalili smo se tudi bratom kapucinom za prijazen sprejem in izkazano gostoljubje ter ljubečo skrb za našega brata osla.

Zapisala s. Tina Ščuka

Mirko Potočnik FSR, predsednik NS

Kapitelj je popolnoma dosegel to, kar smo si želeli, ko smo sprejeli sklep, da bomo obhajali duhovne kapitlje v vsakem obdobju med dvema volilnima kapitljema. Morda se ni povsem držal teme, ki smo si jo zadali na NS, da bomo govorili predvsem

»Verjamem, da vsi pomagamo ljudem po svojih zmožnostih in da dobri Bog naše delo spremlja in blagoslavlja ... Veliko podporo imamo v molitvi naših bratov in sester, posebno starejših, ki se srečanj ne morejo udeleževati.«

o dobrotelčnosti in karitativnosti FSR. Vesel sem, da je na koncu povzel bistvo prav te dobrotelčnosti, ki jo lahko FSR opravlja glede na to, da imamo veliko število starejših in bolnih članov, ki opravljajo predvsem duhovna dela usmiljenja. To pomeni, da s svojo molitvijo podpirajo vse, ki po drugih močeh, fizično pomagajo potrebnim. Ponovno se je pokazalo, da zelo lepo skrbijo za svoje sestre in brate, ki so bolni in ostareli, ki ne morejo od doma in tudi za druge, ki niso člani FSR.

Osebnostno sem zelo zadovoljen. Posebno prijetno vzdušje je bilo zaradi pomladi, ki je tu v Kančevcih, ko stopiš v ven, še posebej lepa in bogata. Vsakdo je imel nekaj trenutkov zase, da je šel v naravo po lepo urejenih poteh, morda po križevem potu sredi gozda.

Mislil, da smo se duhovno obogatili in naužili te žive vode, o kateri smo slišali že v prvem predavanju, ki je vrela iz vzhodnih in severnih vrat in se stekala potem v morje in ga tako ozdravila (prim. Ezk 47). Želim, da bi tudi naš duhovni kapitelj pomenil nekaj podobnega, da bi bili mi, ko pridemo v naša krajevna bratstva, ta živa voda, ki potem ponese in pozdravi kaj takega, če je potrebno.

Zame osebnostno je bilo posebno še to, da je lahko prvič po mnogih letih šla zraven še moja žena, za kar sem hvaležen svoji sestri in svaku, ker sta prevzela skrb za otroke. Bilo je drugačno doživetje in bila mi je v podporo pri delu za uspeh duhovnega kapitlja. Ker je predsednica krajevnega bratstva v Piranu, se bo vpliv kapitlja gotovo poznal tudi pri nas v bratstvu.

Sebastjan Tischler, KB Sv. Marija Maribor

Sem si prišel kot postulant v krajevnem bratstvu.

Tako je. Moral bi priti odgovorni za vzgojo br. Milan, a mi je odstopil svoje mesto in tako sem ta vikend lahko jaz tukaj. To je res posebna izkušnja, ki jo vsem zelo priporočam! Res je prijetno tukaj.

Postulatura je tudi čas odločanja. Si sedaj bliže odločitvi ali so se morda pojavili novi dvomi?

Mislil, da je želja po pripadnosti FSR ostala. Tako da grem naprej, kmalu v noviciat.

Kaj pa tvoja predstava o FSR?

Ja, na začetku nisem vedel kaj dosti o tem, sem pa zdaj opazil, da je FSR zelo dobro organiziran, tudi srečanja skozi leto so bogata, veliko je možnosti za duhovne vaje. Dosti se dogaja.

Kakšni so tvoji vtisi o duhovnem nagovoru, delavnicah ...?

Zelo so me nagovorile besede p. Ambroža, predvsem njegova razlaga razlike med ljubeznijo in zaljubljenostjo, tudi v vseh treh delavnicah sem spoznal veliko novega. Izjemen je bil sobotni večer, ko smo v pesmi in dramatizaciji doživeli Jezusovo trpljenje.

s. Pavlina Kolbl FBS, provincialna predstojnica

Sestra, zakaj ste prišli na kapitelj?

Prišla sem kot duhovna asistentka KB Sv. Lenart v Slovenskih goricah.

S kakšnimi izzivi se srečujete v tej službi?

Predvsem je v meni želja, da spet malo bolj zagori iskrica in da bi vzpodbudila naše KB k rasti. V tem tudi vidim to svojo službo. Da jih pravzaprav vodim in spremljam na duhovni poti k sv. Frančišku.

Morda še beseda, dve o tem kapitlju?

Sem prvič na takem srečanju in bilo mi je všeč. Veliko sem si zapisala v svoj zvezek in

marsikatera misel mi je ostala. Dobro sem se počutila in veliko sem »odnesla«.

Zlasti priporočam sestram, ki imajo Frančiškovo karizmo, da se dajo na razpolago tudi tem skupinam FSR.

Vidite v tem medsebojno obogatitev?

Ja, gotovo.

br. Primož Kovač,
OFMCap

Brat Primož, bi lahko kot gostitelj tega kapitlja povedal nekaj besed o Domu duhovnosti v Kančevcih?

Naš dom je star 20 let, sam pa sem tukaj 3 leta. Moram reči, da ljudje radi hodijo k nam, saj se kljub težkih gospodarskim razmeram ves čas nekaj dogaja. Največ obiska pri nas je iz ljubljanske nadškofije.

Morda še o tem kapitlju?

Žal nisem bil veliko prisoten na vašem srečanju, saj sta bili tu istočasno še dve skupini. Sem pa vesel, da ste tukaj. Med vami je domače vzdušje, kar je znamenje, da je bratstvo živo. Bila je zelo pestra udeležba – od morja do Prekmurja. Čutil sem zavzeto sodelovanje, tudi organizacija takega kapitlja je kar projekt.

Kakšno je stanje FSR v Prekmurju? Trenutno je edino bratstvo v Beltincih, okrog 10 sester se zbira na srečanjih. Ne vem, kako bo naprej. V Prekmurju je zelo močan evangeličanski duh in je težko pričakovati »nekaj več« pri teh ljudeh. Versko življenje je zgolj tradicionalno: nedeljska maša, kaj več pa ne. Tudi po birmi skoraj vsi, brez izjeme, prenehajo z veroukom. Glede verskega življenja tukaj velja, da grem, če nimam ničesar drugega.

Pa vendar je treba vztrajati, tudi z duhovnim središčem v tem še neokrnjenem koščku slovenske zemlje, odmaknjenim od civilizacije. Še Frančišek bi se tu gotovo dobro počutil!

Malo daljši pogovor z zakoncem Kenda iz Tolmina bo objavljen v naslednji številki.

Zbral Metod Trajbarič FSR

Srečanje FSR Koper

Krajevno bratstvo Frančiškovega svetnega reda v Kopru po dolгих letih spet deluje. Srečanja imajo v samostanu sv. Ane v Kopru. Duhovno vodstvo pa je »v rokah« p. Borisa, ki je na novo ustanovil to družino bratov in sester. Za oživitve bratstva so si zelo dolgo prizadevali, a do uresničitve je prišlo šele potem, ko so se bratje frančiškani ponovno naselili v samostanu, ki jim je bil po drugi svetovni vojni

odvzet. Prostori samostana so dolga leta služili kot zapor. Letos je bilo že peto srečanje tega krajevnega bratstva. Medse so povabili člane pokrajinskega sveta in predsednika narodnega sveta br. Mirka ter narodnega duhovnega asistenta p. Filipa Rupnika.

Srečanje se je pričelo s skupno sv. mašo, ki jo je daroval p. Filip Rupnik ob somaševanju p. Slavka Stermška ter domačih p. Evgena in p. Borisa. Med sv. mašo so člani FSR spoznali bl. Julijano Koprsko. Predstavil jo je p. Boris. O blaženi Julijani vemo zelo malo. Znano pa je, da je bila članica Frančiškovega tretjega reda in je živila v

prvi polovici 16. stoletja v glavnem mestu Istre. Po maši je bilo skupinsko fotografiranje, nato pa

pridobiti nove člane, tudi mlade, ki prebivajo v študentskem centru Jadro. Prizadevajo si tudi, da bi pred jesenskim pokrajinskim kapitljem imeli slovesne zaobljube.

Vsem članom domačega bratstva, vsem duhovnim asistentom in članom pokrajinskega sveta se zahvaljujemo za obisk, za bratsko ljubezen in za vse, kar smo v teh urah skupnega druženja prejeli. Hvala tako p. Borisu kot tudi p. Evgenju, ki bdiva skupaj z Njim nad člani FSR v samostanu sv. Ane. Hkrati pa hvala Bogu, ki je bil med nami.

Vsem članom FSR Koper pa kličemo obilo blagoslova in bratske ljubezni. Molitev in istomienska pesem pravita: »Gospod mi je dal brate, da jih ljubim, da se jih veselim, da jih sprejemam, da jih poslušam, z njimi molim.« Naj bo takšna vez tudi med člani ponovno nastalega bratstva v Kopru. Upamo, da bo privabljalo nove in nove člane, take, ki si želijo hoditi po poti serafinskega ubožca.

Petra

je potekalo redno srečanje Frančiškove družine. Sledila je seja pokrajinskega sveta. Najprej je bilo potrebno pregledati zadnje dogodke v bratstvu, potem pa se pogovoriti o nalogah in dogodkih, ki čakajo vsa bratstva v letošnjem letu. Tokratno srečanje, duhovna misel in pogovor, vse se je nanašalo na spokornost in spreobrnjenje. Pri seji pokrajinskega sveta pa je predsednik tega sveta, br. Stanko Šorli, predstavil sklepe, ki zadevajo tako pokrajinske svete kot tudi krajevna bratstva.

Skozi celotno srečanje je bilo občutiti zagnanost in željo, da udeleženci želijo slediti sv. Frančišku in sv. Klari. Njihova velika želja je

XIII. generalni kapitelj FSR

bo od 22. do 29. oktobra 2011 v Sao Paulu v Braziliji

Vodilna tema kapitlja bo: »Evangelizirani za evangelizacijo«.

Da bi se narodna bratstva po vsem svetu lahko aktivno vključila v priprave na kapitelj, se je predsedstvo CIOFS odločilo, da njena komisija za trajno vzgojo v tem letu pripravlja mesečna razmišljanja na temo »evangelizacije« in jih objavlja na svoji mednarodni spletni strani www.ciofs.org – slovenski prevod je na www.fsr.rkc.si

Ta razmišljanja komisija izpeljuje iz apostolske spodbude papeža Pavla VI. Evangelii nuntiandi (O evangelizaciji današnjega sveta). Pavel VI. s tem, ko daje to spodbudo za pomembno delo evangelizacije, poudarja vlogo Cerkve in vsakega kristjana (ne samo posvečenih) pri oznanjanju evangelija – »veselega oznanila« – ljudem današnje dobe. Papež Montini pravi tako: »Želimo še enkrat poudariti, da je naloga evangelizirati vse ljudi poglobljeno poslanstvo Cerkve. Dolžnost in poslanstvo, ki ju kot največjo nujnost terjajo sedanje obsežne in korenite družbene spremembe! Evangelizacija je v bistvu milost in edina resnično prava poklicanost Cerkve, njena najgloblja identiteta.«

FSR ima znotraj Cerkve pomembno mesto. Kapitelj se bo zato osredotočil na to njegovo posebno poslanstvo, kako bi lahko zgradili bolj evangelijski in bratski svet. Predsedstvo želi, da bi vsi bratje in sestre z nastajanjem teh gradiv skupaj rasli v spoznavanju, razumevanju in udejanjanju svojega poslanstva.

Stanko Šorli

K Bogu je odšla s. Mira Mastnak iz Novega mesta

Dne 23. 2. 2011 ob 10. uri dopoldne je v Domu starejših občanov Šmihel v Novem mestu v Bogu zaspala naša draga sestra Mira Mastnak.

Že od mladosti je bila članica FSR in ko sta ostali le še dve sestri, nas je spodbujala, da smo se leta 2005 odločili dati zaobljubo in stopiti v FSR (to leto nas je vstopilo v FSR enajst, 1 brat in 10 sester).

S. Mira je bila v Novem mestu poznana kot dobra »slepa Mira«, ki je bila vedno dobre volje

in nasmejana. Bila je zelo gostoljubna. Pri Mariji na Brezjah si je izprosila milost, da od nje nihče ni odšel žalosten. Njeno življenjsko vodilo je bilo: »Tiho živeti, tiho trpeti, tiho umreti.« Kako rada je obiskovala sv. maše, hodila na romanja, molila in pela!

Čeprav je bila popolnoma slepa več kot 65 let, je rada živela in si ni želela umreti. V našem življenju bo ostala kot svetel zgled prave kristjanke, ki stopa vztrajno (92 let) in z ljubeznijo v srcu za Gospodovim križem in mu ga pomaga nositi.

Hvala, s. Mira, za vse, kar ste nam podarili, in Bog naj vam bo bogat plačnik za vse vaše darovano trpljenje in veselje!

Ana Alessandra

Napovednik dogodkov

MAJ 2011

- 14. maj Kapela (Nova Gorica) – Festival FO in FRAMA
- 20. – 22. maj Vipavski križ – Duhovne vaje FSR
- 28. maj Jesenice – Pokrajinski tabor FSR Ljubljane
- 28. – 29. maj peš romanje v Padovo – Po poteh sv. Antona

JULIJ 2011

- 19. – 25. julij romanje v Assisi (bratje kapucini) – prePROSTOST življenja

AVGUST 2011

- 29. julij – 6. avgust romanje v Assisi s kolesom za mlade (bratje kapucini)

SEPTEMBER 2011

- 3. september Piran – (minoritski samostan) volilni kapitelj FO in FRAME

OKTOBER 2011

- 1. oktober Narodno srečanje odgovornih za vzgojo, predsednikov in duhovnih asistentov FSR
- 20. – 23. oktober Assisi, Italija – Romanje postulantov, novincev in vzgojiteljev FSR v Assisi

NOVEMBER 2011

- 4. – 6. november Dom duhovnosti Kančevci – Duhovne vaje za brate in sestre FSR

Duhovne vaje Frančiškovih otrok v Vipavskem Križu

Letos sta v nekoliko kasnejšem terminu, pa vendarle, zbrala sv. Frančišek in sv. Klara vse animatorje in Frančiškove otroke iz primorske regije na duhovnem vikendu, ki je bil od 4. do 6. februarja 2011 v Vipavskem Križu. Tema duhovnega poglobljanja je bila sv. Elizabeta Ogrska. Bili smo lačni duhovne hrane, zato smo se vikenda z veseljem udeležili.

Tako animatorji kot otroci smo že nestrpno pričakovali medsebojno druženje in odkrivanje novih stvari, spletnje novih prijateljstev, ne nazadnje pa tudi nekaj novega in Bogu všečnega.

Ob 18. uri so se pričeli zbirati Frančiškovi otroci iz Vipavskega Križa in župnije Nova Gorica-Kapela v župnišču v Križu. Animatorji smo jih pričakali in skupaj smo pričeli naše druženje. Najprej smo se pozabavali ob igrah in bansih, nato pa smo se zbrali v jedilnici ob večernem obroku. Ker je bil program pester, smo kaj kmalu zapustili jedilnico in pričeli z resnim programom. Tako kot v šoli, pri verouku in raznih drugih dejavnostih, tudi tu ni šlo brez pravil, zato smo se najprej pogovorili o pravilih in otroke spodbudili k sodelovanju. Na velik list,

ki je bil postavljen na vidnem mestu, so zapisali pravila, ki smo jih morali animatorji potrditi. Pravila so veljala za vse otroke in animatorje. Sledil je prvi del igrice o življenju sv. Elizabete Ogrske. Animatorji smo to prikazali z lutkami. Pridružil se nam je tudi br. Vlado, ki je pripravil katehezo, v kateri je vse prisotne seznanil s Frančiškovimi redovi (minoriti, kapucini, frančiškani), klarisami ter s Frančiškovim svetnim redom, katerega predstavniki smo tudi mi. Ura je hitro tekla in čas nas je preganjal. Razdelili smo se po skupinah. Vsaka skupina se je skozi igro predstavila drugim skupinam. Pred večerno molitvijo smo šli še na kratek sprehod, kjer smo se nadihali svežega zraku in opazovali zvezde na jasnem nebu. Še pravljična in lahko noč, kajti čakala nas je pestra sobota. Navsezgodaj v soboto smo dan pričeli s telovadbo in jutranjo molitvijo ter zajtrkom, da smo dobili energijo za celotno dopoldne. V dopoldanskem času je bil drugi del igre, kateheza s poudarkom na molitvi in delavnice, v katerih so otroci s svojimi raznolikimi darovi izdelali čudovite stvari. Dopoldanski program je bil pester in naporen, zato se je začela oglašati lakota. Komaj smo pričakali kosilo. Da pa ne bi bilo prenaporno, smo si vzeli tudi nekaj prostega časa. Na igrišču smo se zabavali ob različnih športnih igrah. Ob povratku v župnišče nas je čakal posladek in tretji del igre ter kateheze s poudarkom na dobrodelnosti.

Pripravili smo se tudi za sv. mašo, kjer smo se Bogu zahvalili za dva prelepa dneva in se mu priporočili še za zadnji dan. Sledila je večerja in po njej velika igra, kjer so skupine tekmovalle v raznih igrah in si na koncu prislužile košček slike,

Duhovni vikend Frančiškovih otrok Ljubljanske regije 2011

Od 21. do 23. januarja 2011 smo Frančiškovi otroci in animatorji preživeli duhovni vikend v samostanu v Velešovem, kjer smo bili toplo sprejeti in smo se takoj počutili domače. Ta vikend smo preživeli skupaj otroci in animatorji iz Bežigrada in Sostra, bilo nas je kar 30. Tema letošnjih duhovnih vaj je bila sv. Elizabeta Ogrska, spoznavali smo njeno življenje in kako moramo biti danes tudi mi dobrodelni, zato smo se veliko pogovarjali o tem. No, nismo se samo pogovarjali, da otrokom ne bi bilo dolgčas, smo jim animatorji pripravili tudi zanimive delavnice, kjer se mi zdi, da so otroci uživali. Vikend smo zaključili s skupno mašo, kamor so bili povabljeni tudi naši starši, po maši pa smo se še okrepčali z zelo dobrim kosilom. Tako so se končale duhovne vaje in morali smo domov, hitro je minilo, ampak bili smo veseli, da smo bili lahko skupaj.

Animator FO

ki smo jo nato s skupnimi močmi sestavili. Kljub utrujenosti smo si ogledali še risanko in potem sladko zaspali.

V nedeljo zjutraj smo se že zgodaj zbudili, saj nas je čakal zaključek našega skupnega druženja. Že takoj po zajtrku smo pospravili svoje stvari in se pripravili za sv. mašo, pri kateri so bili prisotni tudi starši in župljani župnije Vipavski Križ. Bogu smo se zahvalili za vse, kar smo doživeli, in za vsa nova prijateljstva. Nekateri otroci iz Križa pa so dali tudi obljubo, da želijo slediti sv. Frančišku in sv. Klari. V tem koncu tedna smo spoznali in se naučili veliko novega o tretjem redu in njegovi zavetnici sv. Elizabeti, ki nam je postala velik zgled, kako biti dober do vsakega človeka ter mu z ljubeznijo prisluhniti in pomagati. Polni duhovne hrane in novih moči smo se vrnili na svoje domove z željo, da bi še naprej pogumno korakali po poti sv. Frančiška in sv. Klare in živeli tako, kot smo s prepevali v pesmi: »Daj, Frančišek, ti voditelj boš naš, z vsemi nami brat. Preprostost, ljubezen, sveta modrost, življenje pravo je. In za vedno skupaj bomo živeli, tudi če kam daleč gremo, tvoja pesem naj po svetu naša pota razsvetli.«

Ob koncu je treba izreči besedo HVALA: vsem staršem, ki so nam zaupali svoje otroke, vsem nam animatorjem za uspešno sodelovanje, vsem otrokom, br. Vladu in Njemu, ki je ves čas bdel z nebeškega okna nad nami.

Petra

DHV FO Štajerska regija

A si še osnovnošolec? Da! Živiš nekje na Štajerskem? Da! Si Frančiškov otrok? Itak! Kje si bil od 14. do 16. januarja 2011? V Kančevcih!

Res, od 14. do 16. januarja 2011 je bil duhovni vikend Frančiškovih otrok štajerske regije. Srečanje je potekalo v Domu duhovnosti Benedikt v Kančevcih, kot je tradicija.

Po zbiranju je bila okusna večerja! Palačinke z marmelado in nutelo, za tiste manj sladkosnede pa je bil na voljo tudi kompot!

Po večerji je sledilo prijetno druženje in spoznavni večer. Na njem smo se na zabaven način animatorji predstavili udeležencem. Razdelili smo se po skupinah in vsaka skupina je imela svoje izdelane taučke in imena različnih redov. Sledila je večerna molitev, umivanje in spanje. Po vstajanju smo imeli jutranjo telovadbo. Ker smo bili vsi utrujeni in lačni od telovadbe in teka, smo komaj

dočakali zajtrk. Kot vedno nam je zelo teknil. Pred nami je bil naporen dan z veliko delavnicami in igro, ki so jih pripravili animatorji iz župnije Sv. Trojica. Ta dan smo veliko peli in skozi igre spoznali marsikaj o različnih Frančiškovih redovih. Zvečer je sledila tako imenovana velika igra, ki je bila sestavljena iz raznih manjših preizkušenj. Za vsako uspešno opravljeno preizkušnjo smo dobili en del razrezane slike. Skupine so med seboj tekmoval in tista, ki je najprej zbrala vse dele in sestavila popolno sliko, je zmagala. Sledila je še večerna molitev in otroci so dokaj utrujeni odšli spat. Kot vedno smo morali animatorji še malo počakati s spanjem.

Zadnji dan smo imeli zelo prijetno budnico naših animatorjev, ki so nas zbujali kar z zvončki. Sledila je jutranja telovadba in molitev. Dopoldan smo imeli še zadnji del programa, ki je precej hitro minil. Nekateri starši so že prispeli, vendar so morali še malo počakati, saj je vsaka skupina dobila še svojo zadnjo nalogo. Cilj naloge je pa bil polepšati in popestriti sveto mašo, pri kateri so prisostvovali tudi starši. Čeprav smo se morali v cerkvi zaradi prostorske stiske malo stiskati, nam to ni pokvarilo vzdušja, temveč je še popestrilo našo skupno daritev. Sledilo je še kosilo, klepetanje in pot domov.

Hojka Sukič & Filip Breznik, animatorja FO

Duhovni vikend FRAMA 2011, Kančevci 1. do 3. april 2011

Kdo bi si mislil, da se bo Frančiškova mladina (FRAMA) na prvi april zbrala na duhovnih vajah? To ni bila prvoaprilska šala, ampak se je čisto zares zgodilo. In bilo je tako ... Dijaki in študentje iz širne Slovenije smo se v petek zvečer takoj po prihodu (kot

da se začnemo mladi prebujati in pokažemo zanimanje za svet okoli sebe! Seveda pa nismo mogli mimo bistva postnega časa in enega od glavnih elementov naše vere – skrivnosti svete maše. Vse skupaj se je zlilo v celoto – zmigajmo se in začnimo aktivno sodelovati. Prvi del tega sporočila smo z veseljem ubogali in popoldanske urice preživeli na igrišču. Zvečer smo se duhovno obogatili z mašo, fizično z večerjo, duševno pa z zabavnim večerom, ki je podrl vse rekorde (in skoraj tudi vse tramove). Nedelja je minila v znamenju križevega pota

se seveda spodobi) zakadili na slastno večerjo, kmalu zatem pa smo se že veselo spoznavali, peli in razpravljali v skupinah, v čem je pravzaprav bisto krščanstva. Za konec dneva smo smuknili še v kapelo na večernice, potem pa kar popadali v postelje. Sobotni dan se je začel s čudovitim sončnim vzhodom (čeprav ga mnogi žal nismo doživeli) in srca so nas kar sama od sebe zvlekla v kapelo. Sledile so zanimive in provokativne iztočnice voditeljev in posledično hude debate. Tema letošnjih duhovnih vaj je bila etika v vseh oblikah in pogledih: v ekonomiji, medicini, politiki, gospodarstvu ... Konec koncev je skrajni čas,

po prelepi gozdni potki sredi prebujajoče se narave. Nepozabno je bilo, ko nas je pri petnajsti postaji obsijalo sonce in smo enega srca zapeli Pričeval ljubezen bom ... Nadaljevali smo pri maši z doživetim petjem in pomenljivo vsebino: prej sem bil slep, zdaj pa vidim. Resnično, prej smo bili slepi, na duhovnih vajah pa smo spet našli sebe, druge in Boga. Kar težko se je bilo posloviti po tako veselem in bogatem vikendu, obljubili pa smo si, da se kmalu spet snidemo. Tako je bilo ... In bilo je res lepo! Hvala vsem voditeljem in animatorjem!

Eva Zinrajh, Frama MB

Nagradna številčnica

Poiščite besede, ki jih zahtevajo opisi, in jih pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali ruski pregovor, ki je v povezavi z dobrodelnostjo.

- 1 2 3 4 5 6 7 = kos blaga, ki se daje otrokom pod brado za zaščito oblačila,
 8 9 10 11 = v pravljičah hudobna krilata žival z eno ali več glavami, levjimi kremplji in kačjim repom, ki navadno bruha ogenj,
 12 13 14 15 = splav ali čoln za prevoz čez vodo.

sestavila: ga. Frančiška Pavlič

8	10	15	14	12
13	10	15	6	2
10	4	3	7	14
2	3	4	6	8
9	10	4	11	7
10	5	10	1	10

Pravilna rešitev nagradne številčnice v prejšnji številki se glasi:

» **NIČ REVŠČINE, UKREPAJ TAKOJ**«.

Na uredništvo je prispelo 23 pravih odgovorov.

En odgovor se je glasil, »Nič revščine, ukrepaj zdaj«, kar sicer s stališča uganke ni pravilno, vendar je poanta očitno jasna. Hvala vam za vaše sodelovanje!

Izžrebani so bili naslednji nagrajenci:

1. nagrada: **Ida Kavčič**, Tolmin;
 2. nagrada: **Helena Buček**, Vrhnika;
 3. nagrada: **Jožef Toplak**, Dobrovnik.
- Čestitamo!**

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 5. junija 2011. Tokratne nagrade so:

1. nagrada: Christian Gostečnik, Relacijska zakonska terapija;
2. nagrada: Aco Jerant: Umbrijski biser 2;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Trajnostni razvoj in napredek

Verjetno ste že naleteli na izraz »trajnostni razvoj«. Zadnje čase so ga polna usta politikov, tako kot recimo »pravne države«. Pa vam ta beseda kaj pove? Moram priznati, da sem sam ob njej najprej ostal popolnoma hladen, ker se mi je zdela prazna politična fraza, ki ne pomeni ničesar res novega in zgolj služi zavajanju. Saj veste, kako gre to – izmisli si novo besedo, jo uporabljaš in tako daj ljudem vtis, da si jim pripravil nekaj novega, svežega, privlačnega. V resnici pa gre za še stokrat pogreti golaž »vi meni sredstva, jaz vam meglo«. Ampak s trajnostnim razvojem ni tako. Gre za idejo, ki utegne spremeniti svetovno gospodarstvo. In kako lepo bi bilo, ko bi se to zgodilo!

Klasični, uveljavljeni model (zahodnega) gospodarstva sloni na razvoju. Poenostavili bi ga lahko, da ekonomija živi zato, ker se razvija. To nam seveda zveni zelo prijetno in imenitno, kdo pa bi se ne želel razvijati. A posledice za svetovno gospodarstvo so v resnici katastrofalne – in tudi zelo nemoralne. Pri razvoju, rasti v gospodarskem smislu, namreč ne gre za rast v kakovosti, temveč bolj v količini: da na kvadratni kilometer pridelamo še več bombaža, da na delavca izdelamo še več vatiranih palčk, da na ladjo spravimo še več škafel, in na uro prodamo še več škafel, in seveda, da smo pri tem bolj uspešni od drugih, saj nas drugače povozijo. Temu rečejo tudi zakon trga, pa tudi zakon ponudbe in povpraševanja. V osnovi gre za to, da vrednosti nekemu predmetu ne daje več to, kar je (in koliko dela je bilo zanj potrebne-ga), temveč zgolj še to,

koliko je po njem povpraševanja in koliko ga je na razpolago. Ker nas je večina bralcev potrošnikov, to z naše strani razumemo kot zakon »se splača – se ne splača«. Kdor je kadar koli kaj pridelal na vrtu, se dobro zaveda, kako daleč nas lahko pripelje takšna logika: v trgovini so stvari praktično vedno toliko cenejše, da se nam jih »ne splača« pridelovati doma. Si sploh kdo predstavlja, da bi pridelal kilogram sladkorja ali moke po ceni, kot jo najde na policah »najboljšega sosedu«? Kako je torej mogoče, da so cene vseeno tako nizke?

Saj si verjetno ne predstavljate, da je to zato, ker so kmetje, posredniki in trgovci tako prijazni, da spuščajo cene nam v veselje? Gotovo, prva razlaga, ki nam pade na pamet, je, da se vse to blago prideluje v tako velikih količinah, da so stroški na enoto dosti manjši (za 10 hektarov rabiš traktor, ki je skoraj tak kot za 100 hektarov). Seveda se ob tem zavedamo (in smo kritični), da tako

proizvedeno blago navadno ni iste kakovosti kot tisto, ki je pridelano v manjših količinah. Saj vemo, kako nam »industrijski« piščanec na krožniku dobesedno razpade in da je »plantažni« paradižnik belkast in skoraj sama voda. Zato zadnje čase cveti takšna in drugačna »premium« ponudba, ki obljublja, da je blago »biološko«, »maloserijsko«, »ročno delo« in tako naprej.

A velikoserijskost ni edina težava. V tem primeru bi zadostovalo, da bi nekdo ustrezno prilagodil proizvodnjo in njegovo podjetje bi cvetelo. Še huje je nadaljnje zniževanje cen zaradi konkurenčnosti. Ne samo, da bo kmet, ki pšenico prodaja ceneje, prodal več – prodal bo vso, dražji kmet pa je ne bo prodal nič. To proizvajalce sili, da spuščajo cene čedalje nižje, včasih celo pod ceno proizvodnih stroškov (ker jim je pomembno, da ohranijo odjemalca, so pripravljeni delati celo v lastno izgubo). Ker pa

seveda sebe ne vidijo kot kakšne karitativne ustanove, temveč si od svoje dejavnosti obetajo dobiček, običajno tako ali drugače skušajo to izgubo prevaliti naprej, sklepajo kompromise: slabše plačajo delavce, najemajo ilegalno delovno silo (starejši, otroci), utajujejo davke, uporabljajo drugorazredno seme, prezirajo okoljske predpise, ne upoštevajo varnostnih predpisov, vgrajujejo nekvalitetne materiale in dele ... Mnogi razumejo dejstvo, da mnogi današnji proizvodi po kvaliteti daleč zaostajajo za tistimi izpred pol stoletja, kot nekakšno globalno zaroto multinacionalk, sam pa ga imam bolj za posledico stalne dirke za čimboljše razmerje med dobičkom in vložkom. Mercedes je v osemdesetih pomenil kromirane odbijače in izjemno eleganco, danes pa pomeni malenkost bolj svetlečo plastiko. Sonyjev in Goldstarjev radio sta imela v osemdesetih letih skupen takorekoč samo električni vtikač, danes

pa je v sodobnem radiu, pa naj bo Sony ali LG, skoraj povsod skupek delov istega proizvajalca. Stalna dirka za napredkom je tako začela počasi škodovati nam samim, ki jo poganjamo. Sicer smo veseli, da mnoge reči dobimo napol zastonj, vsekakor pa mnogo ceneje, kot je stala njihova proizvodnja, a ta račun mora nekdo plačati. Najprej ga nosi malenkostno plačana delovna sila v tako imenovanem tretjem svetu, prav tako ga nosijo države, ki so lastnice surovin, saj jih pogosto dobesedno ropajo. Skratka, računica neskončnega napredka se (dozdevno) izide samo, ker njene posledice udarjajo zunaj našega vpogleda. Ker pa svet vse bolj postaja eno in govorimo o globalnem gospodarstvu, se je seveda to področje zunaj vpogleda že zelo skrčilo (v glavnem le na Afriko in Južno Ameriko), nekatere dežele, ki so jih prej množično izkoriščali, kot recimo Kitajska in Indija, kar naenkrat terjajo svoj delež pri pogači

svetovnega dobička. Tudi tako, kot ponovno razdelitev ekonomskih razmerij, lahko razumemo sedanjo recesijo, ko se je ekonomski sistem Zahoda podrl, ker je izgubil svoje nekdanje azijske »tlačane«. Ti so prej pridno služili za podstavek, sedaj pa želijo tudi sami sodelovati pri dobičku. In utegnejo biti v tem zelo mogočni tekmeči.

Ta polom je sprožil v ekonomskem sistemu

Zahoda, vajenega vladanja in prvega mesta, krizo – ne le zahtevo po boljši konkurenčnosti in novo bojevitost, temveč po drugi strani tudi razmislek, koliko je model ponudbe in povpraševanja sploh ustrezen in človeka vreden model gospodarstva. Morda se bo kdo posmehnil, češ, Zahod izgublja igro in zato želi spreminjati njena pravila. Možno. Lahko pa tudi rečemo, da je vsaj zdaj ugotovil, da teče v napačno smer.

Kakor koli, v navezavi z okoljskimi znanstveniki sodobni gospodarstveniki vse bolj govorijo

o potrebnosti trajnostnega razvoja. Gre za spremembo načina gospodarjenja – če je bilo prej ključno, da se je gospodarilo tako, da je sistem napredoval, kapital pa rasel (in ni bilo druge dolgoročne perspektive razen neskončne rasti, ki pa je jasno nemogoča), je v okviru trajnostnega razvoja v ospredju dolgoročnost – torej takšno ravnanje, ki je smiselno s stališča pogleda na svet in ljudi kot celoto in se obnese za prihodnost. V ozadju je tudi drugačen pogled na človeštvo – ljudje se ne razumemo več kot bitja, ki se med-

sebojno žremo v boju za obstanek, temveč kot tisti, ki z ramo ob rami skupaj gradimo ta svet in smo zanj odgovorni. Zavedamo se, da smo ga dolžni predati zanamcem vsaj malo boljšega in lepšega, kot smo ga prejeli. Pri tem ne moremo izključiti in zatirati nobenega ljudstva, nobene pokrajine, saj se zavedamo, da smo vsi del enega sistema, kjer se vsako zlo in napaka povrne. S tem se simbolično zaključuje veliki marš človeštva nad stvarstvom, ki se je začel z novim vekom in je imel namen podreditv vsega obstoja človeku in njegovemu razumu. Človek je, tudi po porazu velikih na razumarstvu utemeljenih sistemov dvajsetega stoletja, lahko le ponižno sklonil glavo in ugotovil, da ga stvarstvo daleč presega, še huje, da se hitro maščuje za zadane rane. Mi pa ostajamo pred njegovimi silami neznatni, kot recimo Japonska ob nedavni katastrofi. Lahko se še naprej srborito borimo proti njemu, lahko

pa zaživimo z njim v harmoniji. Gotovo, takšna harmonija je v sebi nekaj tako popolnega, da nas verjetno čaka šele v nebesih, raja tukaj na zemlji si pač ne bomo ustvarili (še pomnite, tovariši, kako se to konča), lahko pa se mu vsaj skušamo bližati. In načela našega bivanja in gospodarjenja tukaj na zemlji postaviti v skladu s tem, ne pa na podlagi nekakšne blodnje, da nam je sočlovek kot volk. Je sicer res, da smo v tem prizadevanju za harmoničnost zelo ranljivi za tiste, ki še verjamejo v svojo »volčjo« naravo. Predvsem se nam utegne krvavo maščevati dolgoletno zatiranje azijskih ljudstev, ki so se sedaj lepo naučila našega volčjega modela. A upajmo na najboljše. In sodelujmo v svojem gospodarjenju s Stvarnikom. Da bo tudi ekonomija, gospodarstvo, postala tisto, kar v izvirniku pomeni (oikia – starogrško hiša, bivališče): skrb za naš skupni dom.

br. Jernej Kurinčič

Tomaž Čelanski

Življenje svetega Frančiška 33

DRUGI DEL

9. poglavje

Žalovanje bratov in njihovo veselje, ko so gledali njega, ki je nosil znamenja križa, in o serafovih krilih

112. Od vsepovsod so pritekli ljudje, ki so hvalili Boga in govorili: »Hvaljen in blagoslovljen si, Gospod, naš Bog, ki si nam, nevrednim, zaupal tako velik zaklad! Hvala in slava tebi, neizrekljiva Trojica!« Vse asiško mesto je množično drlo in vsa pokrajina je hitela, da bi videla velika božja dela, ki jih je Gospod veličastva slavno pokazal v svojem svetem služabniku. Vsak je prepeval veselo pesem, kakor mu je narekovala radost srca, in ko se jim je izpolnilo hrepenenje, so prav vsi slavili vsemogočnost Odrašenika.

Vendar pa so sinovi žalovali, ker so izgubili takega očeta in so blago čutenje srca kazali s solzami in vzdihom. Žalost pa jim je blažilo nezaslišano veselje in novi čudež je njihovega duha navdal z neizmernim začudenjem. Jok se je spremenil v pesem in pretakanje solza v vriskanje. Še nikoli namreč niso slišali niti brali v knjigah, kar je bilo dano videti očem in o čemer bi se komaj pustili prepričati, če ne bi imeli izpričanega tako očitnega dokaza. Resnično je bila v njem zapisana oblika križa in trpljenja brezmadežnega jagnjeta, ki je izmilo pregrehe sveta. Videti je bilo, kot da bi bil ravno kar snet s križa, roke in noge je imel pribite z žebelji in desno stran kot s sulico ranjeno.

Gledali so namreč njegovo prej črnkasto telo, kako kar sije od velike beline in z lepoto blaženega vstajenja obljublja nagrado. Zrli so slednjič njegovo obličje kakor obličje angela, kot da bi bil živ, ne kot bi bil mrtev; tudi drugi

njegovi udje so si pridobili mehkobo in okretnost nedolžnega otroštva. Njegove kite se niso skrčile, kakor se to zgodi mrličem, koža ni otrdela, udje niso okoreli, ampak so ostali gibki sem in tja, kakor so jih polagali.

113. Ko je vsem, ki so ga gledali, sijal s tako čudovito lepoto in je njegovo telo postalo še bolj belo, je bilo čudovito videti sredi njegovih dlani in stopal ne le lukenj od žebeljev, ampak žebelje same, ki so zrastle iz njegovega mesa, ohranili črnino železa, desna stran pa je bila rdeča od krvi. Znamenja trpljenja opazovalcem niso vlivala groze, ampak so nudila velik kras in milino, kakor to na belem tlaku storijo črni kamenčki.

Stekali so se bratje in sinovi, skupaj so jokali in poljubljali roke in noge blagega očeta, ki jih je zapustil, pa tudi desno stran, kjer je njegova rana klicala slaven spomin nanj, ki je iz istega kraja potočil kri in vodo ter tako svet spravil z Očetom. Vsakdo izmed ljudstva je bil prepričan, da prejema silno velik dar, ko sme priti blizu, ne da bi poljubil, ampak že da bi samo videl svete rane Jezusa Kristusa, ki jih je sveti Frančišek nosil na svojem telesu. Koga namreč, ki je to videl, ni pograbil jok ali še prej objelo veselje? In če je jok, ni toliko zaradi bolečine kot zaradi radosti. Kdo bi imel tako železne prsi, da ga ne bi ganilo k vzdihovanju? Kdo bi imel tako kamnito srce, da ne bi pokalo od kesanja, se ne bi vžgalo k božanski ljubezni, se ne bi oborožilo z voljo za dobro? Kdo bi bil tako top, tako brezčuten, da ne bi spoznal očitne resnice, da je ta svetnik enako, kot je bil na zemlji počaščen z enkratnim darom, v nebesih poveljčan z neizrekljivo slavo?

114. O enkratni dar in znamenje posebne ljubezni, da je vojak opremljen z istim orožjem slave, ki po najodličnejšem dostojanstvu pripada samo kralju! O čudež, vreden večnega spomina, in zakrament, ki se ga spominjamo s čudovitim spoštovanjem: z vero očividcev je predstavil tisto skrivnost, v kateri je kri nedolžnega jagnjeta, ki je obilno tekla iz petih

ran, izmila pregrehe sveta! O vzvišena čast oživljajočega križa, ki mrtvim nudi življenje, katerega breme pritiska tako nežno in tako prijetno zbada, da na njem umrlo meso oživi in se ne bogljeni duh okrepi. Ta, ki si ga tako slavno odlikoval, te je zelo vzljubil.

Slava in blagoslov edinemu modremu Bogu, ki obnavlja znamenja in spreminja čudovita dela, da se duh slabotnih potolaži z novimi razodetji in da po čudovitem vidnem opravi njihova srca prevzame ljubezen do nevidnih reči. O čudoviti in ljubki božji načrt: da se ne bi mogel poroditi noben dvom o novem čudežu, je najprej usmiljeno pokazal na njem, ki je bil iz nebes, kar bo malo za tem čudovito naredil v njem, ki je živel na zemlji! Pravi Oče usmiljenja je hotel pokazati, kolikšne nagrade je vreden tisti, ki se ga je z vsem srcem trudil ljubiti; zato ga je postavil v višji in njemu bližji red nadnebesnih duhov.

To bi mogli brez dvomov dojeti, ko bi kot serafi dvoje kril iztegnili nad glavo in bi tako imeli po zgledu blaženega Frančiška pri vsakem dejanju čist namen in pravo delovanje ter bi si s tem, ko to dvoje usmerjamo k Bogu, v vsem neutrudno prizadevali ugajati samo njemu. Krili se nujno stikata, da pokrivata glavo, saj Oče luči nikakor ne bo sprejeli pravega dejanja, če ne bo čistega namena in obratno; on sam pravi: »Če bo tvoje oko preprosto, bo vse tvoje telo svetlo, če pa bo malopridno, bo vse tvoje telo temno.« Oko namreč ni preprosto, kadar ne vidi, kar je treba videti, ker mu manjka spoznanje resnice; ali kadar gleda, česar se ne sme videti, ker nima čistega namena. V prvem primeru zdrava pamet presodi, da je oko slepo, v drugem pa, da je malopridno. Peresa teh kril so ljubezen Očeta, ki usmiljeno rešuje, in strah Gospodov, ki strašno sodi. Ta peresa duše izbrancev s tem, da jim zavirajo zle vzgibe in urejajo čista čutenja, dvigajo od posvetnosti.

Z dvema kriloma je treba tudi leteti, da se bližnjemu izkazuje dvojna ljubezen, in sicer da se duša krepča z božjo besedo in telo podpira

z zemeljsko pomočjo. Ti krili se zelo redko stakneta, ker komaj kdaj kdo more izvršiti oboje. Njuna peresa so razna dela, ki so potrebna za svetovanje in pomoč, ki se ju nudi bližnjemu.

Z zadnjim parom kril pa je treba pokriti goloto telesa brez zaslug. To se urejeno izvrši, ko se vselej, kadar ga greh sleče, po kesanju in spovedni nedolžnosti obleče nazaj. Peresa teh kril so vsakovrstna občutja, ki se rojevajo iz zavračanja grehov in hrepenenja po pravičnosti.

115. Vse to je preblaženi oče Frančišek v polnosti izvršil, saj je ohranil podobo in obliko serafo, vztrajal na križu in si zaslužil prileteti na stopnjo vzvišenih duhov. Vedno je bil namreč na križu, nobenemu naporu ali bolečini se ni skušal izmakniti, smo da bi mogel v sebi in iz sebe izpolniti Gospodovo voljo. Tisti bratje, ki so živeli z njim, tudi vedo, kako se je vsak dan in nenehno pogovarjal z Jezusom, kako prijeten in mil je bil ta pomenek, kako blago in ljubezni polno to kramljanje. Česar je bilo polno srce, so govorila usta in izvir razsvetljene ljubezni je polnil vso njegovo notranjost in vrel navzven. Toliko je imel skupnega z Jezusom: Jezusa je v srcu, Jezusa je v ustih, Jezusa je v ušesih, Jezusa je v očeh, Jezusa je v rokah, Jezusa je v vseh drugih udihi vedno nosil.

O, kolikokrat je, ko je sedel pri jedi, pa je slišal Jezusovo ime ali ga izgovoril ali pomislil nanj, pozabil na telesno jed in, kot je rečeno o svetniku: »Gledal je, a ne videl, poslušal, pa ne slišal.« Velikokrat je tudi, ko je hodil po cesti, premišljeval o Jezusu in ga opeval, pozabil na pot in vse okrog sebe vabil k hvalnici Jezusu. In ker je v srcu vedno s čudovito ljubeznijo nosil in ohranjal Kristusa Jezusa, in to križanega, je bil bolj kot drugi zaznamovan z njegovim preslavnim znamenjem. Ves je bil iz sebe, ko ga je zrl v neizrekljivi in nedoumljivi slavi, kako sedi na desnici Očeta, s katerim on sam, Najvišjega Sin in z njim najvišji, v edinosti Svetega Duha živi in kraljuje, zmaga in vlada kot večno slavni Bog na vse veke vekov. Amen.

Prevedel br. Miran Špelič OFM

Veliki arhitekt Svete dežele Antonio Barluzzi (1884-1960)

2. del

Maja 1919 se je Antonio vrnil v Rim in povprašal frančiškanskega očeta Corrada za nasvet, ali naj dela na temu ali naj se vrne v semenišče. Stari duhovnik, ki mu je bil tudi spovednik še iz mladostnih let, mu je rekel: »Pojdi in gradi svetišča in potem se bova pogovorila kaj več o tem.« Antonio je bil navdušen, čutil je olajšanje in veselje.

Antonio je pridobil za pomoč 21-letnega Benečana Cesareja Filippija, medtem ko je Antoniov kolega Pierre Ricci že eno leto delal na projektu Getsemani.

Antonio in Filippi sta skupaj obiskala goro Tabor, kar je bilo za tiste čase težavno potovanje. Antonio se je zavedal, da bodo morali marmor, granit in drug material tovoriti na goro z mulami. Za Filippija, ki je bil glavni nadzorni, je kupil konja. Glavni delovodja, žilav mož z imenom De Regibus, je prišel iz Piemonta iz severne Italije. Z njim sta prišla tudi njegova bratranca, ki sta bila zadolžena za kamnoseška dela. Nadzor nad vsemi kiparskimi deli pa je dobil mož iz pokrajine Romagne. Pristen Kalabrežan je bil zadolžen, da preskrbi vse ostale delavce. Najel je 350 palestinskih Arabcev iz bližine gore Tabor, ki so pomenili delovno silo za gradnjo te ogromne cerkve. Antonio je delal cele dneve. Nelega dne, ko je pogledal na svoje ureznine in žulje, je rekel Filippiju: »Zdaj pa vem, zakaj imam tako grdo pisavo.«

Med časom gradnje cerkve so izdelovalci mozaikov in ostali rokodelci delali tudi pri gradnji cerkve v vrtu Getsemani, tako da je hkrati potekalo delo pri obeh cerkvah. Delo na gori Tabor je napredovalo. Sto kamel je prevažalo galilejske kmete. Učili so se veščin kamnoseštva in prevažali kamen z bližnjih gora ter ustvarjali dela v apsidi bazilike.

Za gradnjo cerkve v Getsemaniji je bila tudi zbrana skupina večjih obrtnikov, ki je učila Palestince umetnega dela. V nasprotju s takratnim položajem drugih delavcev v deželi je Antonio poskrbel, da so delavca, ki je zbolel, prepeljali v bolnišnico v Nazaret in tudi plačila mu niso ukinili. Za svoje delavce je Antonio dal tudi postaviti šotore, tako da niso izgubljali časa z vsakodnevnim vračanjem na domove v hribih. Delavci so ga občudovali in ga klicali MALMI, kar pomeni v arabščini gospodar. Redno je delavce izplačeval z zlatom, ki ga je dobil v banki v Jeruzalemu.

Končno je bila cerkev na gori Tabor zgrajena. Iz Rima je prišel kardinal Giorgi, ki je posvetil cerkev in pripel Antoniu zlato medaljo na bel lanen suknjič.

Cerkve v vrtu Getsemani je bila dokončana kasneje, junija 1924. Cerkve ima 12 kupol po številu 12 apostolov. Okna so iz vijoličastega stekla, tako da z barvo ponazarjajo temino Kristusove agonije, ko je pokleknil na skalo, ki jo je zdaj videti pred oltarjem. Brat Giulio, ki je uvedel Antonia v kariero, je prišel iz Rima na otvoritev cerkve.

(se nadaljuje)

Po besedilu v angleščini priredila Mojca Arh Kos

Pust in pepelnica v Pragi

6. do 9. marec 2011

Društvo prijateljev Svete dežele je s svojim komisarjem p. Petrom Lavrihom tri dni doživljalo prijetne urice na krajši romarski poti v Prago in Staro Boleslav. Osnovni namen tega »skoka« v Prago je bil obisk imenitne izvedbe opere Samson in Dalila v Stavovskem divadlu (gledališču).

Doživetje operne predstave podrobneje opisuje sopotnica.

Na pustni torek po jutranji sv. maši v Plečnikovi cerkvi Presvetega Srca Jezusovega na Vinogradah smo se z avtobusom spustili do mogočne stavbe Narodnega muzeja. Veličasten spomenik sv. Vavca se dviga nad širokim, blestečim drevoredom. Vavcov svetniški lik pa spremlja češki narod skozi vso mračno zgodovino, od začetkov državnosti, ko je leta 929 v ranem jutru na praznik sv. Kozma in Damijana, umorjen po roki lastnega brata Boleslava in njegovih somišljenikov, izkrcvavel na cerkvenem pragu v Stari Boleslavi. Ob njem pa velik črn lesen križ, vdolan v ulični kockasti tlak, obdan s cvetjem! Spomin na Jana Palacha, ki je leta 1968 ob vdoru »velikega sovjetskega brata« v Prago in na Češko tvegval pretresljiv samozažig iz bolečine in protesta, ker so češkemu narodu spet vzeli tako drago svobodo. Tudi Staro mesto s spomenikom Janu Husu, Tynski hram Matere Božje, cerkev sv. Mikulaša in vrsta drugih cerkva – vse nosijo podobno sporočilo o upornih bojih husitov za versko, socialno in narodovo pravičnost in – svobodo.

Kaj vse oživlja nekdanjo podobo življenja v prelepem starodavnem mestnem jedru! Stari Orloj na gotskem mestnem Ratužu, ki vsako uro opominja, kako nepovratno se izteka čas. Dvanajst apostolov se po vrsti pokaže vsako uro; pokukajo skozi odprta okna. V opozorilo sodobnim radovednežem nemo razglašajo božje sporočilo o minljivosti tega sveta. In koščena smrt ravnodušno-zmagoslavno z zvoncem naznanja, da je ta ura nepreklicno odšla v

večnost. Ne gre le za zanimiv, igriv in domiselni tehnični dosežek davne dobe, marveč za označilo globoke resničnosti, za slikovno sporočilo o minljivosti vsega, kar ponuja svet, za opomin topim gledalcem vseh časov, da je življenje resno, neponovljivo, čas dragocen. Stare gotške stavbe, stisnjene v ozke ulice, polne sodobnega okrasja, mogočne renesančne in baročne palače, judovska četrt (Jozefuv) z dvema starodavnima sinagogama in judovskim pokopališčem (iz 13. stoletja) – znamenje prisotnosti judovskega življenja od davnine do holokausta v drugi svetovni vojni! Kdo bi se nagledal, kdo bi mogel naštetati vse v kratki urici, kar razkriva ta zgodovinska četrt Prage. Častitljiva Karlova univerza iz časov gotike (iz leta 1447) in »Narodne divadlo«, znamenje češkega narodnega preporoda s konca 19. stoletja! Oba na plitkem bregu široke Vltave, preprežene s slikovitimi mostovi! Na drugi strani pa kraljevski Hradčani z Zlato uličko, veličastnimi cerkvami in palačami, posejanimi vse do vznožja položnega pobočja, do znamenitega Karlovega mosta s tridesetimi spomini. Po Češkem mostu smo prispeli na drugo stran reke, se vkrcali na avtobus in tako v najkrajšem možnem času osvojili kraljevske Hradčane. Vodič, prijazen slovenski študent, nam je odkrival češko zgodovino in smiselno usmerjal naše korake. Kdor je hotel, je lahko v gosteh pri premonstratencih na Strahovu poskusil imenitno pivo sv. Norberta, ki ga od davna varijo menihi na tem mestu. Pustni dan, vendar nikjer ni bilo videti nobene šeme.

V Marijino baročno cerkev smo lahko pogledali le skozi steklena, zaprta vrata. Cerkve so večinoma odprte le v času bogoslužja. Približali smo se grajskemu kompleksu, največjemu v Evropi. Ko smo vstopili v veličastni gotski hram sv. Vida, nam je zastajal dih. Toliko lepote, od neznatnih podrobnosti na oltarjih, v oltarnih nišah, in gotških arhitektonskih razsežnosti svetišča. Oči so se zgubljale in naše doživetje je otrpnilo od nepopisne umetniške lepote. Vitražna okna barvasto osvetljujejo skrivnostno temačni sveti prostor z gotško kapelo – grobnico sv. Vavca, Čehom tako

dragega vladarja, krščanskega kneza po božji volji, in razkošnim baročnim nagrobnikom sv. Janeza Nepomuka, znamenitega praškega kanonika, tudi žrtve kraljevega nasilja. Vaclav IV. Luksemburžan ga je v 15. stol. dal utopiti v Vltavi, ker ni bil pripravljen prelomiti spovedne molčečnosti in kralju izdati, česa se pri njem izpoveduje verna kraljica.

Prevzela nas je tiha lepota še starejše romanske grajske cerkve sv. Jurija, pa mogočna gotska skupščinska dvorana, »Ladislavski sal«, kjer je v začetku 17. stol. prišlo do usodne politične odločitve, do »defenestracije« nemških poslancev, kar je (1620) privedlo do bitke pri na Beli gori pri Pragi. Končala se je s porazom husitsko naravnane češkega in moravskega plemstva in dokončno izgubo češke državne samostojnosti. Odslej so Čehom, Moravanom, kakor tudi nam Slovencem, do konca prve svetovne vojne vladali Habsburžani, ravnodušni do naših narodno-ozemeljskih in jezikovnih pravic. Dolgo skupno obdobje politične zgodovine, ko so bili Čehi nam Slovencem v kulturnem pogledu v oporo in vzpodbudo. Zdaj je čas, da se tega spomnimo in obnovimo nasilno pretrgane stike iz časov »železne zaveze«. Skupno delo rekatalizacije obeh narodov so uspešno vodili zlasti jezuiti. Prekrasne baročne cerkve v Pragi, po Češkem in na Moravskem so znamenje tega časa. Med njimi je tudi karmeličanska cerkev s »Praškim Jezuščkom«, ki smo ga pozdravili, saj ga častijo tudi pri nas.

Na pepelnično jutro smo se odpeljali v neznano – v Staro Boleslav. Tam stoji cerkev Marijinega vnebovzeta. V 16. stol. so sedanjo prelepo baročno cerkev zgradili jezuiti, postavili tudi 14 postaj križevega pota. Razdalja med postajami je merila toliko kot Karlov most v Pragi. Kasneje so prelepo najstarejšo božjepotno cerkev na Češkem oskrbovali redovniki redemptoristi. Na oltar so umestili sveto ikono Bogorodice, edino ostalino po sv. Metodu, in jo leta 1609 razglasili za svetinjo (paladij) češke državnosti. Zaščitnica češke države je danes njeno uradno ime. Od takrat je po mnogih »izgnanstvih« spet na svojem izbranem kraju. Današnje božjepotno središče oskrbuje palotinci. Staro Boleslav so obiskali trije papeži: Janez XXIII.

še kot kardinal Roncalli, Janez Pavel II. in Benedikt XVI. ob svojem pastoralnem obisku leta 2009.

Tam smo jo po srečnem naključju obiskali tudi mi. Staroboleslavsko Gospo smo ganjeni počastili in starodavno ikono spoštljivo poljubili. Na poseben način smo skupaj s češkimi župljani doživeli »pepeljenje«, saj smo kot prvi Slovenci, v veliko veselje redovnih sester in tamkašnjega župnika, obiskali najstarejšo češko romarsko božjo pot pri Materi božji, Gospe staroboleslavski, češki »Gospe Sveti«. Bazilike sv. Vaclava, postavljene v bližini, na kraju njegovega zločina, žal nismo mogli obiskati, ker je v »remontu«.

Stara Boleslav pa nas ponovno vabi, da bi se, bolj seznanjeni z njeno strašno, a veličastno zgodovino, ob njej globoko zavedli tudi lastnih krščanskih korenin pri Gospe Sveti na Koroškem, ki so si jo, gotovo tudi zaradi naše verske mlačnosti in neozaveščenosti, dokončno prisvojili sosedje.

Martina Orožen

Darovi za Društvo prijateljev Svete dežele

2. 2. 2011 - 3. 4. 2011

- 1000 € Rosenstein Bernarda;
- 180 € Kobi Tatjana, Retelj Martin;
- 70 € družina Šef;
- 50 € Beravs Vlasta, Beravs Vlasta, Car Marija, Meglič Tanasič Silvija, Muri Anica, Tomc Majda;
- 45 € NN – Koroška;
- 40 € Ozbič Ana, Prevodnik Cirila;
- 30 € Zega Marija;
- 25 € Copič Ivana;
- 20 € Boh Marica, Gorec Stanislav, Grebenc Alojz, Lapajne Stanislava, Martinjak Franc, Pelko Anica, Pestotnik Sonja, Smodiš Agata, Vrabčič Alojzija, Žagar Minka;
- 35 € Novak Mirko;
- 10 € Kunšič Francka, Muko Ana, Stanič Stanislav;

Bog povrni!

Uredila: Tatjana

Stara Boleslav pri Pragi

MOLITEV V ČAST MATERI BOŽJI STAROBOLESLAVSKI

Mati Božja,
Vemo, da gojiš posebno ljubezen
do naše domovine.
Tu, v Stari Boleslavi,
si si izbrala prostor,
kjer Te moremo častiti,
ti pa nam tukaj želiš deliti svoje darove.
Zatorej sprejmi našo globoko predanost Tebi,
ljubezen do Tebe.

S tega romarskega kraja si vedno branila
češko domovino.

Prosimo te,
varuj naše duše
in skrbi za odrešenje naših bližnjih
in prijateljev.

Na tem presvetem kraju si uslišala
na tisoče prošenj vernih čeških src,
poslušaj tudi naše goreče prošnje,
usliši nas v vseh zadevah,
ki Ti jih izročamo.

Nikoli nisi nikogar prevarala,
gotovo tudi nas ne boš.

Mati češkega naroda,
naša nebeška Mati!

Sprejmi nas tukaj na tem svetem kraju
kot svoje ljubljene in ljubeče otroke.
Izprosi nam zdravja, moči v krepostih,
tolažbo in trpljenje, blagoslov pri delu.

Obvaruj nas v vseh nevarnostih,
izprosi nam srečno zadnjo uro,
nekoč pa nas privedi
v slavo večnega življenja
po neskončnih zaslugah

Tvojega Sina,
našega Gospoda
Jezusa Kristusa.

Amen.

MOLITEV K SVETEMU VACLAVU

Vsemogočni večni Bog,
na priprošnjo
svetega Vaclava,
dediča češke zemlje,
sprejmi naše prošnje za te,
ki nam vladajo:
daj jim duha modrosti
in razsodnosti,
da bodo spoštovali
Tvoj pravični red,
spoštovali človekovo dostojanstvo
in življenje vsakega človeka
od početja do naravne smrti,
da bodo podpirali zdravo družino,
osnovano na zvesti dosmrtni
zakonski zvezi
moža in žene.

Pošteno naj upravljajo
zaupano jim imetje,
s svojim ravnanjem
pa dajejo dober zgled
vseh družbi.

Odgovornost naj čutijo
do prihodnjih rodov
ter v njih prebujajo
željo po otrocih
in njihovi dobri vzgoji.

Nas pa napolnjuj
s svetim Duhom
in nas ozaveščaj,
da bomo s svojim življenjem
pripomogli k srečni prihodnosti
in blaginji našega naroda.

To te prosimo
po našem Gospodu
Jezusu Kristusu.

Amen.

Narodni divadlo, Praga

Letošnji pustni torek smo ljubitelji opere v organizaciji Komisariata za Sveto deželo preživel v zlati Pragi. Program potovanja in naslov opere je bil zelo obetaven in mi je pomenil pravo odkritje. Opere Camilla Saint-Saensa Samson in Dalila še nikoli nisem videla v živo, na odru, Praga pa pri vsakem obisku ponuja toliko novih in novih lepote, znamenitosti in zanimivosti, da se je vredno vedno znova vračati v to prelepo mesto.

In zdaj k operi. Povprečen ljubitelj operne umetnosti, med katere se uvrščam tudi sama, običajno bolj površno pozna ozadje nastanka operne zgodbe in glasbe.

Skladatelj Camille Saint-Saens je za svoje operno delo uporabil zadnji del mogočne zgodbe iz Stare zaveze, Knjige sodnikov, zgodbo o Samsonu in Dalili. Zato je bilo še kako koristno izvesti celo zgodbo, ki nam jo je p. Peter razložil lepo počasi na poti v zlato Prago.

Samson je bil božji nazirec, torej izbranec, obdarjen s posebnim božjim darom. Rodil se je starejšemu hebrejskemu paru, ki je sprejel otroka v vsej njegovi drugačnosti (bi rekli danes). Samson je bil moški izjemne telesne moči, ki je imela svoj izvor v njegovih laseh! Izjemna telesna moč mu je omogočala brez napora obračunavati s sovražniki, ki si njegove moči niso in niso znali razlagati. Znan pa je bil tudi po svoji slabosti, šibki točki, in to so bile ženske!

Njegova prva žena je bila tujka, verjetno Filistejka. Starša sta mu pred poroko polagala na dušo in v premislek, naj dobro premisli, preden se poroči s tujko. Samson je ostal neomajen. Žena, tujka, je ostala zvesta svojemu ljudstvu in je želela izvesti, v čem je vir njegove velike telesne moči, toda Samsonu je takrat še uspelo ohraniti skrivnost, pri tem pa se je zaradi uganke, ki jo je zastavil svatom, sprožil silovit prepir, ki se je končal

s hudim prelivanjem krvi, vendar ne Samsonove!

Sovražniki so Samsona videvali obiskovati ženske slabega slovesa in so pravilno sklepali, da mu lahko samo ženska izvabi skrivnost o viru njegove silne telesne moči.

Tu se začne opera: Samson bodri svoje zasluženo hebrejsko ljudstvo, naj se ne vda v zlo usodo, poziva h upor. Abimelek, filistejski velikaš, žali in grozi vseppek, Samson pa ga v navalu jeze, užaljenosti in s pomočjo od Boga dane moči zabode z mečem.

Usodno srečanje med Samsonom in zapeljivo Dalilo je bilo verjetno del filistejske spletke. Dalila je opravljala le svojo domoljubno nalogo (bi rekli danes) in bila pri tem ledeno preračunljiva in sistematična. Med dolgotrajnim dobri-kajočim zapeljevanjem in igrano užaljenostjo, da ji ne zaupa vseh svojih skrivnosti in predvsem te, od kod mu telesna moč, je končno iz lahkovernega in s strastjo obsedenega Samsona le izvabila skrivnost. Po ljubezenskem počitku (moje predvidevanje!) ga je Dalila ostrigla in v naslednjem hipu poklicala stražo, ki je že čakala v zasedi. Oslabljenega Samsona so z lahkoto vklenili in odpeljali v sužnost.

Filistejci so Samsona strahotno ponižali. Oslepili so ga in kot tovarno živinče vpregli v vrtenje mline za žito.

Čas je tekkel in Filistejci so priredili velikansko slavo z vsem pripadajočim razvratom. Zaželeli so si tudi ponovnega javnega ponižanja slepega Samsona. Velijo ga prignati na prizorišče v spremstvu majhnega fantka, ki ga vodi. »Zvezda« orgije je Dalila, ki se prav posebno veseli Samsonove nesreče. Toda božji mlini meljejo počasi in zanesljivo. Slepemu Samsonu so lasje v času ujetništva ponovno zrastle. Postavi se med stebre filistejskega templja, zadnjič prosi Boga za poslednji vzgon daru, ki mu je bil dan ob rojstvu, in zruši tempelj, v katerem je orgija v polnem zamahu. Pogubi sebe in sovražnike. Zastor pade.

Drama je potekala po vsej verjetnosti v bronasti dobi. Sovražna ljudstva so se borila

za prevlado s primitivnim orožjem in znana je podrobnost, da je Samson pobil veliko svojih nasprotnikov kar z oslovo čeljustjo. V Knjigi sodnikov so omenjene verske in kultne slovesnosti tako pri Hebrejcih kot pri Filistejcih, torej je že obstajal sloj duhovščine. Če je prav razumeti Knjigo sodnikov, so imeli Filistejci organizirano vojaško silo, Hebrejci pa še ne in se je Samson boril proti sovražnikom kar sam.

Operno dogajanje je zgoščeno okoli odnosa med moškim in žensko. Na eni strani močan moški, ki sledi svoji strasti in izgubi razsodnost zdrave presoje. In na drugi strani Dalila, ki v tej psihološki drami odlično uporabi vse tiste attribute, ki jih je Bog dal ženskam, vključno s pametjo.

Na odru se pred našimi očmi odvija drama med Samsonom, ki ga ženeta slepa strast in poželenje, in Dalilo, ki jo vodi izpolnjevanje zadane ji naloge. Samson in Dalila ni zgodba o ljubezni, temveč zgodba o strasti, izdajstvu, ponižanju in maščevanju.

Glasba Camilla Saint-Saensa je brezčasna. Do poslednjega takta z velikansko čustveno močjo sooblikuje dramatično dogajanje na odru. Vloga Samsona je v operi jasno zarisana: od strasti zaslepljen mogočen moški, ki ne spregleda pravega razloga za Dalilino naklonjenost, predvsem pa za njeno utrujajočo radovednost. Več možnosti za oblikovanje vloge ima interpretka Dalile. Za vabo uporabi vse telesne čare in psihološke pritiske in tako izpolni nalogo, ki

jo je dobila za dobro svojega ljudstva. Toda do Samsona, ki mu iztaknejo oči in ga prisili, da kot tovarna žival hodi v krogu in pred seboj potiska palico mline za žito, ne pokaže niti malo sočutja, kaj šele obžalovanja.

Mogoče je moje razmišljanje povezano z nekoliko šablonsko vlogo, ki jo imajo operne junakinje. V večini najpopularnejših del je njihova usoda določena z nesrečno ljubeznijo, ki jih peha v usodni konec. Toda libreto za Samsona in Dalilo je izluščen iz Svetega pisma Stare zaveze, zato v njem ni površnosti ali plehkosti ali nelogičnosti in kar je še očitkov, ki so usmerjeni v marsikateri operni libreto. Njuna zgodba je vse do danes presenetljivo aktualna, ponavljala se je v različnih variacijah skozi vso zgodovino. Oba junaka spodbujata gledalca in poslušalca k razmisleku o medsebojnih odnosih, njihovi kompleksnosti in vplivu zunanjih okoliščin na posameznikove odločitve. Njuna zgodba je del Stare zaveze, torej del Knjige vseh knjig, in mi zato ni nerodno priznati, da o zgodbi ne morem izreči neke sodbe ali razmišljanja, ker je tako kot vse zgodbe iz Svetega pisma lahko stalen

vir navdih in učenja o nas samih. Še najbližja mi je misel iz bibličnega leksikona, da je Samson zgleden primer človeka, ki ni znal izkoristiti od Boga danega talenta, velike telesne moči.

In zdaj k predstavi! Narodni divadlo je šarmantna, ravno

prav razkošna operna hiša, kjer se obiskovalci dobro počutimo že od dviga zaves. Scena je bila dokaj klasična, skromna v prizorih, kjer so nastopali zatirani Hebrejci, in razkošnejša, ko so se zmagoviti Filistejci veselili svoje zmage.

V vlogi Samsona je nastopil korejski tenorist Kisun Kim. Z odličnim kostimom in masko mu je uspelo izoblikovati neukrotljivega Samsona,

ki se zaradi brezglave strasti spremeni v neobgljeno orodje v Dalilinih rokah. Zame je bila veliko presenečenje Dalila, kot jo je pevsko in igralsko izoblikovala Ilona Kaplova. Mlada pevka ima namreč glas in stas, kot se reče. Ni dvoma, da se bo glasovno še razvijala, in če bo ohranila tudi videz, se bo med predstavami dvignilo k očem marsikatero kulkalo. Vloga Dalile zahteva izrazito

senzualnost in če je pevka ne premore, mora biti Samsonova zaslepljenost veliko bolje odigrana. Te misli so se mi porodile že takrat, ko smo na poti v Prago v avtobusu gledali in poslušali DVD s posnetkom Samsona in Dalile, kot sta jo v Metropolitanski operi poustvarila Plácido Domingo in Olga Borodina. Praškega Samsona je ošvojila senzualna in odkrito prekanjena Dalila, napol gola v pomanjkljivi obleki, ki se je slepemu in ponižanemu Samsonu odkrito rogala in uživala v svojem zmagooslavju. Olga Borodina je pri Samsonu dosegla svoj namen z

nežnostjo, mehko in ženstvenostjo in je v zadnjem prizoru dala vsaj slutiti, da ji je Samsonova žalostna usoda sicer prinesla priznanje ljudstva, za katerega je opravila spolno in vojnisko raboto, ne pa tudi pretiranega osebnega zmagooslavja.

Opera Samson in Dalila ni pogosto na opernem programu. Zato sem zadovoljna, da sem jo končno videla v živo, na odru. Nekaj misli sem podelila tudi z vami, spoštovani bralci Brata Franciška. Vsem sopotnikom iz Prage pošiljam prisrčen pozdrav!

Alenka Žagar Slana

V Ameriko in Kanado po Baragovi poti in še kaj ...

Od 16. septembra do 1. oktobra 2011 udeležba tudi na Baragovi proslavi (letalo, avtobus, vlak)

PROGRAM:

1. DAN: 16. 9. – Avtobus do letališča, Polet iz Benetk v Pariz AF 1427 Marco Polo – Ch.de Gaulle od 12.20 do 14.10 in nato v New York AF 010 na JF Kennedy 16.35 do 18.40, prenočevanje.

2. DAN: 17. 9. – New Yorka le za pokušino - nekaj ikon. Popoldne prek Staten Islanda, mostu Verazzano v New Jersey, ob atlantski obali do »vzhodnega Las Vegasa«, večerja, prenočevanje.

3. DAN: 18. 9. – Lahkih žepov ali milijonarji proti Philadelphiji, mestu podpisa deklaracije neodvisnosti, preko Annapolisa, Aberdeena, v prestolnico ZDA, Washington, D.C., večerja, prenočevanje.

4. DAN: 19. 9. – Mall, Pomnik Lincolnu, Zid padlih v Vietnamu, Capitol, Bela hiša, Arlington, Pentagon, muzeji, večerja, prenočevanje.

5. DAN: 20. 9. – Od prestolnice na SZ, franciškanska postojanka Johnstown, PA, Pittsburg, večerja, prenočevanje.

6. DAN: 21. 9. – Preko največje slovenske »farme« SNPJ v Cleveland, večerja, prenočevanje.

7. DAN: 22. 9. – Z ohijskih obal jezera Erie v Detroit in Fenton v Michiganu, večerja, prenočevanje.

8. DAN: 23. 9. – Fenton – Gaylord skozi Flint, Traverse City, do mesta Baragovih dni, večerja, prenočevanje.

9. DAN: 24. 9. – Gaylord + izlet - Prvi dan Baragovih dni, Fort Mackinack Island z ladjo, večerja, prenočevanje.

10. DAN: 25. 9. – Baragovi dnevi, nato v Marquette, večerja, prenočevanje.

11. DAN: 26. 9. – Na zahod do okraja in mesta Baraga in nazaj v Marquette.

12. DAN: 27. 9. – Na vzhod do prve Baragove stolnice v Sault Sainte Marie, čez dolg most v Kanado do vlaka za Toronto v Sudbury Junction, večerja, noč na vlaku v spalnikih (po 4 ležišča v kupeju).

13. DAN: 28. 9. – Nočno jutranji vlak CN do Toronta od 2.00 do 9.30. Toronto. Avtobus na Niagaro.

14. DAN: 29. 9. – Niagara –Hamilton, Welland, Fort Ontario, Niagara, nakupi zadnjega dne v Buffalu, ZDA.

15. DAN: 30. 9. – Niagara, Toronto, nakupi zadnjega dne v Kanadi, obisk druge župnije v Torontu. Zvečer na letališče in kasen odlet v Evropo.

16. DAN: 1. 10. – Polet v Benetke KLM 1655 od 14.50 do 16.35 Avtobus do Ljubljane in vsak po svoje domov.

****SV. MAŠE** niso napisane za posamezne kraje, ker se bo potrebno prilagajati krajem in poti. Maša bo vsak dan, v cerkvi, kapeli ali dvorani.

CENA ROMANJA (za člane): udeležba do 30 oseb – **2.230 €**; udeležba do 45 oseb – **2.150 €**; udeležba nad 45 oseb **1.950 €**.

V ceno je vračunano: vsi navedeni prevozi (avtobus, letalo, vlak). V primeru znatnega zvišanja cen letala in vlaka, bi se transportni del povišal. Namestitvev je v motelih na osnovi polpenzionov, hrana zjutraj in zvečer v dvoposteljni sobah. Za enoposteljno je doplačilo 20 € na noč po osebi.

V ceno ni vračunano: vstopnine, ladja, nagrada za šoferja in napitnine, po osebi 45€.

Prijave sprejemamo takoj s potrebnimi podatki: ime, priimek, rojstni datum, naslov, številka potnega lista in do kdaj velja. Prijava je sprejeta, ko je nakazan prvi del plačila: 500€; drugi del 500€ do 1. junija 2011; tretji del 500€ do 1. avgusta 2011; ostalo 10 dni pred odhodom.

Program sestavila: dr. Franci Jereb in p. Peter

Naše knjige

p. Silvin Marijan Krajnc

BRATA P. ANGELIK IN P. ROMAN TOMINEC – GLASNIKA PRAVIČNOSTI IN DOBROTE

V tridesetih letih dvajsetega stoletja so si nekateri katoličani v Sloveniji prizadevali, da bi Cerkev postala odločilen dejavnik na verskem, političnem, kulturnem in vzgojnem področju. Nato so bili med drugo svetovno vojno tudi katoličani izpostavljeni pritiskom totalitarnih oblasti. Po vojni je Partija izvajala na Cerkev močan ideološki pritisk z namenom, da jo izrine iz javnega življenja in postopno zatre vsako njeno delovanje. Ves ta čas sta frančiškanska patra, rodna brata, Angelik in Roman Tominec s svojim oznanjevanjem, pastoralnim, vzgojnim, karitativnim in znanstvenim delom skušala sooblikovati podobo katolištva, predvsem s poudarjanjem evangelijskih vrednot pravičnosti, dobrote in solidarnosti. Tako si je Angelik v tridesetih letih v duhu socialne okrožnice *Rerum novarum* pogumno prizadeval za socialno pravičnost do delavstva, Roman pa se je kot katehet posvečal vzgoji mladine in skrbel za duhovno oblikovanje zapornikov. Med vojno sta oba zagovarjala nevmešavanje Cerkve v politične zadeve in bila proti kakršni koli obliki sodelovanja z okupatorji. Po vojni sta kljub pritiskom oblasti ohranjala edinost Cerkve ter v pastoralnem delu iznajdljivo iskala novih poti oznanjevanja. V svojem delovanju sta bila brata Tominec v mnogih pobudah in delovanju glasnika evangelijskega razumevanja poslanstva Cerkve, kakor so ga poudarili 2. vatiškanski cerkveni zbor in dokumenti cerkvenega učiteljstva zadnjih desetletij.

Format: 12,5 x 20 cm

Vezava: broširano

Obseg: 276 strani

Cena: 14 €

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>